7 ECHIPE ÎN LUPTA PENTRU TITLU !

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

RAPID-PETROLUL 3-1. Și iată o fază rară: Dumitriu «trage» cu suflet ca să-i depășească pe Iuhas și pe Mocanu. Metamorfoză? Oricum, feroviarii sînt bine plasați în lupta pentru titlu.

Foto: D. RĂDULESCU

JOE LOUIS:
Eu l-aș fi învins pe CASSIUS CLAY

13 ACTORI
fac pronosticuri la startul returului fotbalistic

R. BANNISTER: Există o limită a performanțelor atletice?

Nr. 4 (195) FEBRUARIE 1967 Anul XX

REALITĂȚI BRAȘOVENE

Careul de ași al zăpezii

Asupra frumoaselor rezultate obținute de boberii români în competițiile internaționale de anvergură din actualul sezon merită să ne oprim puțin. În primul rînd, o precizare. Titlul de campioni europeni la bob — 4 persoane este prima performanță românească deosebită a unui echipaj de patru. Titlurile de campioni mondiali cucerite în trecut de Al. Papană (1933) și Al. Frim (1934) au fost obținute în proba de bob — 2 persoane. Fără a diminua meritele înaintașilor boberilor noștri, care rămîn înscrise cu litere de aur în cartea de onoare a sportului românesc, actualei performanțe a sportivilor noștri, apreciată la valoarea notei 10, i s-a adăugat și semnul plus. Gradul de dificultate în coborîrile cu echipaje de 4 este ceva mai mare decît la bobul de 2, reclamînd din partea tuturor echipierilor o pregătire mai atentă, pentru crearea unei coeziuni cît mai perfecte în ceea ce privește sincronizarea acțiunilor întregului echipaj. Acesta a fost, de altfel, principalul subiect al comentariilor presei de specialitate din numeroase țări, care a apreciat rezultatul echipajului român ca fiind deosebit de valoros.

CINE SÎNT CAMPIONII?

O prezentare a sportivilor noștri, deținători ai titlului de campioni europeni la bobul de patru, se impune și vom începe cu conducătorul echipajului:

ION PANȚURU. Are 32 de ani și este strungar la Uzina metalurgică din Sinaia. În afara bobului, față de care a dovedit o deosebită slăbiciune, Panțuru este și un mare îndrăgostit al jocului cu balonul rotund. De aproape 10 ani apără poarta echipei de fotbal Carpați Sinaia și, datorită reflexelor sale deosebite, este apreciat ca unul dintre jucătorii de bază ai formației. Prima oară s-a urcat în bob în anul 1956, cînd a participat la concursurile începătorilor. De atunci, după cît s-a putut vedea, a... progresat. Cu Nicolae Neagoe face cuplu din anul 1965. Panțuru ne-a declarat că n-ar vrea să participe la vreun concurs alături de un alt frînar. Principala sa calitate, care l-a ajutat să progreseze într-un ritm atît de rapid, este calmul său imperturbabil, devenit de altfel de-a dreptul proverbial. Panțuru este străin de frigurile emoției de start. Înaintea unui concurs, indiferent de miză, doarme totdeauna «buștean», iar la start se prezintă cu o bună dispoziție molipsitoare.

NICOLAE NEAGOE. De profesie strungar la aceeași uzină, Neagoe are 26 de ani și, în afara pîrtiei de bob, îl poți întîlni în timpul lui liber antrenîndu-se pentru sportul luptelor. Antrenorul de lupte al secției, Ion Staicu, este și el un vechi bober, iar pasiunea față de cele două sporturi, după cît se vede, a fost transmisă și unora dintre elevii săi. Neagoe este dotat cu multă voință, are o forță remarcabilă și, de asemenea, mult calm.

PETRE HRISTOVICI. 29 de ani, bucureștean, Hristovici va deveni peste puțin timp inginer miner. Este student în anul IV la Institutul de mine din Petroșeni și joacă rugbi în echipa divizionară Știința Petroșeni. Rugbist a devenit în anul 1960, cînd a debutat în echipa asociației sportive Autobuzul, iar bober, trei ani mai tîrziu, în cadrul aceleiași asociații. În prezent, la bob este legitimat la A.S. Armata Brașov și concurează într-un echipaj de doi, alături de Romeo Nedelcu. La «mondialele» de tineret de anul trecut, Hristovici și Nedelcu au ocupat un merituos loc 7. Viitorul inginer a urcat pentru prima oară anul acesta în bobul de 4, iar contribuția sa în obținerea titlului de campioni europeni a fost unanim apreciată.

GHEORGHE MAFTEI. Lucrează în calitate de strungar la Întreprinderea metalurgică de stat din Roman. Are 27 de ani și, în afara bobului, practică atletismul, ramură de sport care i-a și adus prima satisfacție pe linie sportivă. În 1964, alături de maratoniștii clubului Steaua (în timpul cînd își satisfăcea stagiul militar), a făcut parte din echipa campioană republicană de maraton. Bobul l-a pasionat de mult. Venit la clubul sportiv Steaua, a concurat într-un echipaj alături de Gh. Brăeșteanu, iar în prezent, la bob, reprezintă culorile asociației sportive a uzinei din Roman, alături de un tînăr începător. Gh. Maftei este un bun conducător de bob, dar satisfacții dă și în postura de frînar sau în aceea de mijlocaș. Dotat cu multă voință și cu o rezistență de fier, este un echipier de bază pentru bobul nostru reprezentativ de 4.

La sosirea pe aeroport cei patru boberi români, campioni europeni, surîd fericiți în fața obiectivului aparatului de fotografiat. De la stînga la dreapta: Gheorghe Maftei, Petre Hristovici, Ion Panțuru și Nicolae Neagoe.

PREGĂTIRILE PENTRU OLIMPIADA ALBĂ DIN '68 AU ÎNCEPUT

La Olimpiada albă, de care ne mai desparte mai puțin de un an, boberii noștri sînt hotărîți să confirme rezultatele bune obținute de ei în marile întreceri ale acestui an. Și pregătirile le-au și început. În vederea selecționerilor au intrat, bineînțeles, boberii campioni europeni, dar și alți cîțiva sportivi ca de pildă Alexandru Oancea, Romeo Nedelcu, ale căror rezultate în întrecerile interne și internaționale le dau dreptul să aspire la cîte un loc în echipajele reprezentative ale țării. Atîta timp cît pîrtia dela Sinaia va permite, boberii noștri vor continua să se antreneze pe ea, iar de îndată ce timpul se va încălzi, ei își vor continua pregătirile cu motocicletele, carturi și antrenamente pentru dezvoltarea forței și a vitezei de reacție. Titlurile de campioni europeni obligă!

G. ȘTEFĂNESCU

Pentru a 11-a oară campioană

Echipa de hochei a clubului Steaua, în cei 15 ani de la înființare, a adunat în palmaresul său 11 titluri de campioană republicană. Ultimul, cucerit recent, a venit să încununeze eforturile în pregătire ale sportivilor de la «Steaua».

În echipă, alături de cei doi merituoși veterani, Zoltan Czaka și Ștefan Peter, care reprezintă culorile clubului de la înființarea secției, au fost promovați și o seamă de tineri. Aceștia, o dată introduși în formație, au jucat efectiv în toate meciurile de campionat, reușind, într-un timp relativ scurt, să se integreze în ansamblul echipei. Este vorba, în primul rînd, de înaintașii Iulian Constantinescu, Ion Gheorghiu și Laurențiu Iordan. De altfel, promovarea tinerilor talentați în prima garnitură de

Ilustrația de sus: boberii români iau startul în manșa care avea să le aducă titlul de campioni europeni. Ilustrația din dreapta: bucuria campionilor după cursă. În picioare: Neagoe și Maftei. În bob: Panțuru (conducător) și Hristovici.

Doi merituoși campioni: Erwin Thaler (Austria), campion european la bob — 2 persoane și Ion Panțuru, campion european la bob — 4 persoane și vicecampion la bobul de doi. Conform tradiției, Panțuru bea șampanie din cupa oferită de Thaler.

hochei a «Stelei» constituie o permanentă preocupare a conducerii secției. La «Steaua» funcționează de mai mulți ani o echipă de juniori și una de copii.

În actualul campionat, golgheterul echipei Steaua a fost G. Szabo, cu 33 de goluri marcate, urmat de Calamar cu 29 și Varga cu 21.

Pentru cel de-al 11-lea titlu, îi felicităm pe antrenorii Eugen Raduch și Ion Ganga, precum și pe jucătorii din fotografia alăturată: rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Al. Calamar, Tr. Trăușan, L. Petrescu, G. Szabo, A. Biro, Z. Czaka, L. Vacar, L. Iere, L. Iordan. Rîndul de jos: D. Varga, I. Gheorghiu, I. Constantinescu, Șt. Ionescu, V. Ștefanov, Șt. Peter. În față, portarii A. Crișan și L. Puscaș.

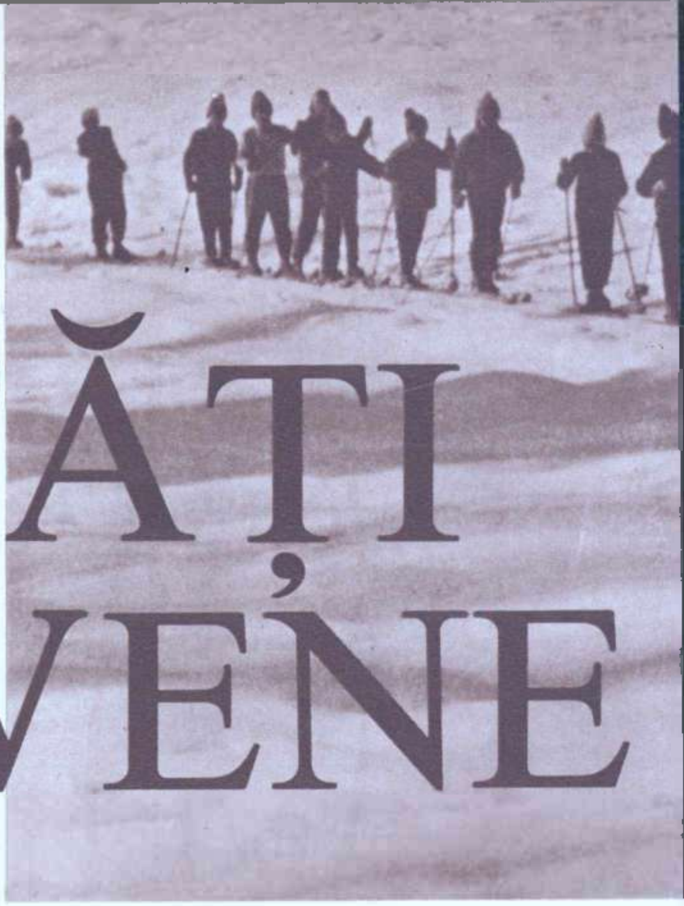
VITEZIȘTII ȘI-AU DESEMNAT CAMPIONII

Titlurile de campioni absoluți la patinaj viteză seniori au revenit anul acesta sportivilor brașoveni. Crista Tracher și Andrei Okoș de la Dinamo Brașov au reușit această frumoasă performanță în compania unor patinatori experimentați ca Eva Farkaș (Mureșul Tg. Mureș), Ecaterina Laurențiu (Agronomia Cluj), Emilian Papuc și Dan Lăzărescu (Dinamo București) etc. Întrecerile au avut loc pe pista din Miercurea Ciuc.

În fotografie, noii campioni ai țării la patinaj viteză împreună cu antrenorul lor, Ernest Urlich (în mijloc).

AVANCRONICĂ LA O CONFERINȚĂ REGIONALĂ

REALITĂȚI BRAȘOVENE

Texte: Horia CRISTEA
Fotografii: Aurel NEAGU

Grupa avansaților urmărește demonstrația antrenorului. «Tehnica desăvîrșită asigură alunecării maximum de randament cu un minim de efort» — aceasta-i convingerea cu care copiii pleacă [illegible] să [illegible] performanța.

Trenul nesfîrșit al viitorilor fondiști și biatloniști are o «locomotivă» de mare ca[-]tate în persoana antrenorului CONSTANTIN VLĂDEA.

Marea „oaste“ a micilor rîșnoveni

Jos — Rîșnovul. Sus, pe cetatea Rîșnovului — viitorii performeri.

La poalele vîrfului pe care în secolul XIV s-a înălțat cetatea Rîșnovului se află un loc al cărui farmec inedit i-a făcut pe turiști să-l boteze «Acapulco». Analogia a fost inspirată de bazinul de înot și de stînca din imediata lui apropiere, înaltă de zece metri și în formă de căciulă. Vara, acest «Acapulco», în zestrea căruia «Cerbul carpatin» i-a înscris și un elegant restaurant-hotel, este ținta a numeroși turiști, pedeștri și motorizați, din țară sau de peste hotare. Iarna, debitul lor scade. În schimb, asistăm la un flux impresionant: valuri, valuri de copii, de căciulițe din lînă, roșii, albastre, verzi, albe, galbene, călări pe schiuri înguste și cravașînd zăpada cu bețele, inundă teritoriul «Acapulco», de la ora răsăritului și pînă la apus, zi de zi. Printre cei care au admirat această mare «oaste» ne-am numărat și noi (n.b. — nu va trece mult și șoseaua asfaltată — azi în proiect — ce va duce pînă la Poiana Brașov va lărgi nebănuit vadul turistic al acestor locuri și în timpul iernii). **Așteptăm, preț de două ore, pînă cînd caruselul micilor schiori și-a sfîrșit datoria zilei. Intrăm în vorbă cu «mai marele» lor:**

— Vă numiți...

— Constantin Vlădea. Le sînt antrenor. Îi învăț fondul...

— Avem o mică nedumerire. Ni s-a spus că dumneavoastră, care ați reprezentat culorile țării și la St. Moritz, conduceți aici, la Rîșnov, un bine reputat centru de inițiere de schi-fond. Or, cei pe care-i vedem la lucru ni se par cam mărișori pentru inițiere. Ba, mai mult, sînt chiar inițiați...

— Aveți dreptate. Grupa pe care o vedeți e alcătuită din cei mai buni elevi ai claselor a V-a, a VI-a, a VII-a și a VIII-a. Este grupa avansaților. Cele două grupe pentru inițiere sînt programate după-amiaza. Știți, clasele I, a II-a, a III-a și a IV-a au cursuri dimineața. Dacă mai zăboviți, o să-i vedeți și pe cei mai mici, după ora două și jumătate.

În antractul reportajului nostru am organizat o ascensiune la cetatea Rîșnovului, cu grupa avansaților. Pentru ei a însemnat un supliment la antrenamentul de două ore, deoarece drumul l-au făcut tot pe schiuri. De pe zidurile cetății, copiii s-au luat la întrecere: cine își descoperă primul casa. **Apoi privirile au părăsit Rîșnovul și au început să alunece de-a lungul cîmpiei, pînă au întîlnit spinarea impunătoare și albă, strălucind în soare, a Pietrei Craiului. Îi vedeam înghițind în sec, de pofta unui maraton pe schiuri pînă acolo.**

Revenind, ne-am consultat ceasurile. Pînă la ora anunțată mai erau două minute. Platoul de antrenament era încă pustiu. Grupele de inițiere — nicăieri. Parcă-parcă, simțeam o ușoară urmă de îndoială. Dar iată că la ora fixată, ca din... zăpadă, au răsărit zeci de copii, avîndu-l în frunte pe același «mai mare» al lor. Nu i-am ascuns teamerea. Antrenorul Constantin Vlădea a zîmbit:

— Pe hîrtie, copiii au prevăzute trei antrenamente pe săptămînă, ceea ce-i insuficient. La vîrsta asta, cînd deprinderile se fixează optim, sînt absolut necesare antrenamente zilnice. O zi de pauză îi face pe copii să uite, uneori, destul de mult. Ritmul de învățare, cînd în obiectiv stă performanța, trebuie să fie zilnic. Așa încît nu avea rost să vă faceți griji.

Alte două ore de flux. Altă cavalcadă pe schiuri. De data asta, cu destule poticneli, căzături. Amețiți de obiectivul aparatului de fotografiat, copiii — deh, neinițiați! — se grăbeau să-și ocupe prim-planul pe peliculă și, din cauza asta, se îngrămădeau, se ciocneau și cădeau. Lipsa de indiferență a acestor viitori fondiști, viitori biatloniști, trăda și o latură pozitivă a dorinței de afirmare: de a ajunge performeri...

...Aici, la Rîșnov, se lucrează pe bandă. După sutele de ore de inițiere, de învățare, de perfecționare, în cartea cu nume afirmate de-a lungul ultimelor patru decenii pot fi întîlniți Simion Moise, Ioan Simion, Ioan Sumedrea, Gheorghe Stănilă (1929), Constantin Samoilă, Ion Savu, Ioan Brătulescu, Nicolae Brezeanu (1935—1942), Constantin Vlădea, Ioan Miholu, Constantin Rusu, Gheorghe Munteanu (1947), Ioan Cimpoia, Mircea Ducaru, Constantin Ducaru, Ion Bîrlă, Petru Vintilă, Nicolae Bîrsănescu, Gheorghe Cimpoia, Dumitru Soiu, Ioan Mîrza. Aceștia au făcut și ei parte, la timpul lor, din marea «oaste» a micilor rîșnoveni. Din copiii de azi ai Rîșnovului, aparținînd centrului de pe lîngă Școala generală de 8 ani (director: prof. Costică Mirică), aspiră, printre alții, la cartea cu nume afirmate: Ioan Cimpoia, Ioan Tret, Dorin Brezeanu, Liviu Vătui, Lucia Prahoveanu, Maria Rusu, Lucia Brătulescu ș.a....

L-am întrebat pe antrenorul Vlădea dacă, pe lîngă marile sale mulțumiri, are și vreo doleanță. Mi-a răspuns: «La conferința regională, rîșnovenii vor susține să fie dotați cu încă cel puțin 200 de perechi de schiuri de fond, pentru ca frontul de atacare a performanței înalte să fie triplat!»

P.S. Al doilea centru de inițiere și de învățare a schiului de fond pe care-l are Rîșnovul este în cadrul Școlii sportive, fiind condus de profesorul Gheorghe Pieteа. Dintre cei afirmați aici cităm alte cîteva nume: Ion Dudu, Eugenia Vișan, Nicolae Bâța, Dumitru Pascu, Elena Popa, Ion Proca și Dumitru Lupu.

INSTANTANEE ATLETICE HIBERNALE LA BRAȘOV (pagina 6)

INSTANTANEE ATLETICE HIBERNALE LA BRAȘOV

TATĂL... FIUL... ANTRENORUL...

Tatăl (Ștefan Șișcovici): «În urmă cu cîțiva ani, am aflat că la o librărie din Brașov sînt destinate D.A.C.-ului și două ciocane. Știind că fiul meu duce lipsă de acest material... didactic, i-am dat de veste antrenorului. Și astfel, ciocanele, în loc să se transforme în materie brută, îi stimulează băiatului meu ambiția de a depăși 60 de metri. Sînt prezent aproape la toate antrenamentele sale. În tinerețe am fost schior. Acum mă număr și eu printre atleți!»

Fiul (Ștefan St. Șișcovici): «Dacă tatăl meu era mai... norocos să găsească mai multe ciocane, aș fi putut efectua de două-trei ori mai multe aruncări la un antrenament de lucru specific, în aceeași unitate de timp. Aș grăbi astfel depășirea liniei de 60 de metri. Pierd prea mult cu drumul după ciocan, mai ales cînd se întunecă de-a binelea.»

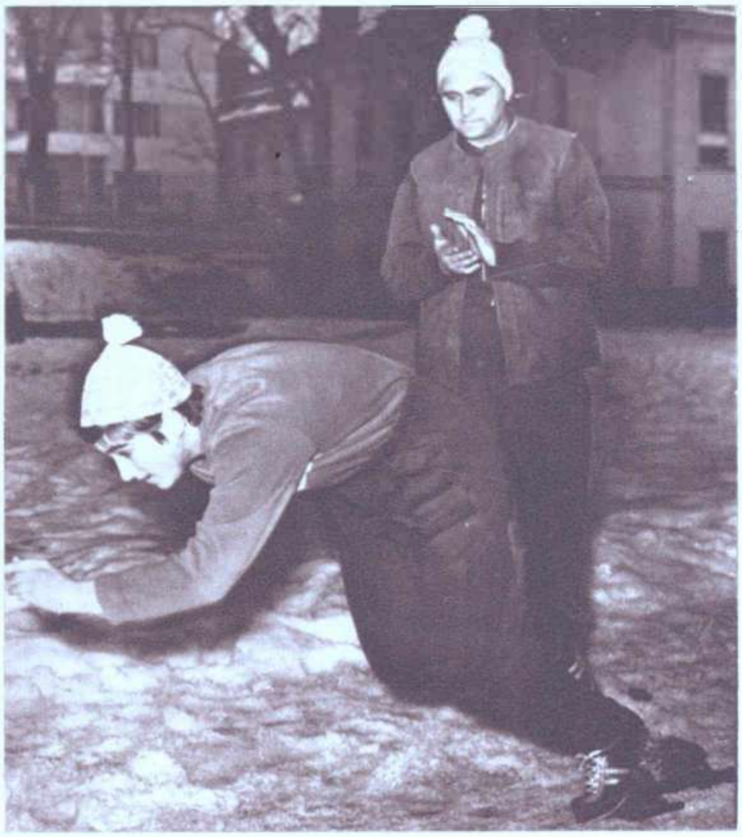
Antrenorul (Nicolae Tacorian): «E foarte greu. Elevul meu are acces pentru antrenament numai aici, în curtea Școlii sportive. Dar numai după ce toți ceilalți sportivi și-au terminat antrenamentele în aer liber, pentru a nu le periclita integritatea corporală. Asta înseamnă antrenament crepuscular și chiar nocturn. Iar acum, iarna, înseamnă 10—15 grade minus. E greu. Noi, toți trei, sîntem, însă, optimiști!»

Ar fi de dorit să fie găsite căile care să-i înlesnească lui Ștefan Șișcovici (19 ani) un progres pe măsura talentului și hărniciei sale, el fiind cel mai bun ciocănar al Brașovului (56,52 m).

TREI SPERANȚE

Olga Damian (stînga), Edith Schall (mijloc) și Maria Lazăr. Prima e sprinteră, a doua — săritoare în lungime, a treia — în înălțime. Pe toate le unește, însă, aceeași țintă: pentatlonul. Cel mai aproape de o performanță de talie internațională la pentatlon este Edith, recordmana noastră de junioare, clasată pe locul IV la campionatele europene de juniori din 1966.

CEA MAI MARE SATISFACȚIE

După ce ne-am umplut foile cu tot felul de... greutăți pe care le întîmpină atletismul de performanță brașovean (nu numai Ștefan Șișcovici nu are condiții corespunzătoare de antrenament, ci și soții Ana și Vasile Sălăgean, elevi ai antrenorului Aurel Coman), l-am întrebat pe profesorul Mircea Ivan dacă mai este loc și pentru satisfacții. «De — ne-a răspuns el. — Puține, dar mari. Un exemplu: eleva mea, Olga Damian. Lucrează numai de trei ani, însă a progresat mult. Conștiinciozitatea și pasiunea pentru atletism o vor ajuta să ajungă anul acesta — sper — la 11,9 pe 100 m (de la 12,2) și la 24,6 pe 200 m (de la 25,2). Apoi, Olga va încerca să se măsoare «în linie dreaptă» la pentatlon cu prietena ei Edith Schall, elevă a prietenului meu Nicolae Tacorian. Nădăjduiesc că după conferința regională se va pune capăt multora din greutățile noastre. De aceea, o aștept plin de nerăbdare.»

MAI AM DE ALERGAT...

Am încercat să-l oprim pe Gheorghe Cefan pentru o poză-reportaj, dar am fost refuzați: «Mai am de alergat! Nu vă supărați!» Ne-am mulțumit cu un instantaneu... intermediar. Profesorul Aurel Moarcăș după ce i-a comunicat timpul intermediar, ne-a declarat și nouă cîte ceva: «Lui Gheorghe Cefan, care a ocupat locul V la «europenele» de juniori și la Crosul balcanic în 1966, i-am planificat pentru 1967, primul său an de seniorat, 9:15,0 pe 3 000 m obstacole, 55,0 pe 400 mg și 3:57,0 pe 1 500 m. Dacă sala acoperită a clubului Steagul roșu ar fi fost dată în folosință la 31 decembrie 1965 (ceea ce nu s-a întîmplat nici pînă azi), aceste cifre ar fi arătat altfel. Dacă!... Vom vedea ce se va hotărî la conferința regională!»

Exersarea deschiderii liniei de treisferturi

Rugbiștii „OLIMPIEI“ aspiră la buturile „A“-ului

Aproape de capăt, pe șoseaua Vitan, autobuzul 35 și-a deplasat cu vreo două sute de metri o stație, mutînd-o chiar în fața intrării stadionului Olimpia. Ca să nu mai sară gardul sportivii, pentru a scurta drumul spre vestiare. Înțelegeți, așadar, că nu era vorba de 2-3, ci de zeci. De zeci și zeci de sportivi, atrași de noul stadion în plină dezvoltare. Ne-am dus și noi să-l vizităm. Profesorul **VICTOR VARDELA**, din conducerea clubului **OLIMPIA** («patronul» sportului în raionul Tudor Vladimirescu) ne-a prezentat marea bază pe... încredere. Pe încredere, întrucît cele 4-5 hectare de gazon și de zgură roșie, destinate antrenamentelor și competițiilor (vă închipuiți cîte terenuri!), erau escamotate de stratul gros de zăpadă. Vom reveni la primăvară, să facem confruntarea, — ne-am zis în gînd. Din această confruntare, probabil, mulți vor avea de învățat cum se poate dura o asemenea bază, cu tot ce-i trebuie. Cînd ai baza asigurată, cu greu poți... întîrzia rezultatele de valoare. Apoi, «ghidul» nostru ne-a făcut cunoștință cu niște vechi cunoștințe. Cu rugbiștii. Cu acești îndrăgostiți de balonul oval, care de ani de zile tot asaltează buturile categoriei A. Dar, de fiecare dată, a culcat mingea la centru, înaintea lor, alt «cincisprezece». Ultima oară — Rapid București...

...Pe aceste hectare acoperite de zăpadă, numai urme de crampoane. Harnici băieți! În loc să-și deplîngă situația lor de bătuți la potou, undeva la căldurică, și printre rotocoalele de fum de țigară să mai tragă cîte-un oftat, acești băieți nu și-au pierdut încrederea și curajul. **Să nu renunțați la șarje! Cît mai multe șarje spre buturile lui «A».** Acest imperativ pe care-l rostește la fiecare ocazie **PELEGRINO DECLESIS**, antrenorul lor, îi tonifică pe băieții Olimpiei, îndrăgostiți de balonul oval. Ei au transformat iarna în primăvară. Bravo lor și succes în aspirațiile pentru 1967!

H. POPLĂCEANU

Fotografiile: P. ROMOȘAN

Finalul uneia din multele repetări a formării grămezii ordonate

Echipa de rugbi Olimpia, care aspiră la promovarea în «A». Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Pelegrino DECLESIS **(antrenor)**, Bebe MATEESCU, Constantin BICA, Marin MORARU, Rudi KURTIAN, Vasile CRISTIAN, Valdi LITTNER, Gheorghe VOICU, Niculae VASILE, Ion BAROSU, Ion CHIVU **(președintele secției)**. **Rîndul de jos, aceeași ordine:** Nicolae PÎRVULESCU, Sergiu WEISSBERG, Victor RUSESCU, Nicolae ZAHARIA, Mircea CIUCALĂU, Virgil BOJENIȚĂ, Mihai DRĂGAN, Alexandru CEAUȘU, Benu CIPRIAN, Petre NICOLAE.

«Cincisprezecele» Olimpiei are 23 de ani media de vîrstă, practică un joc deschis, la mînă, punînd un accent deosebit pe momentele fixe, atît tactic, cît și tehnic.

BOXERII SE PREGĂTESC PENTRU „EUROPENELE“ DE LA ROMA

Campionatele europene de box reprezintă pentru pugiliştii bătrînului continent cel mai important eveniment sportiv al anului 1967. La 24 mai, în capitala Italiei, va răsuna primul sunet de gong care va da startul în cea de a 17-a ediţie a «europenelor». Evenimentul este aşteptat cu nerăbdare de către toţi iubitorii sportului cu mănuşi.

Pînă atunci, însă, mai sînt trei luni, timp pe care sportivii îl folosesc pentru o pregătire cît mai bună. Selecţionerii noştri s-au oprit asupra unui lot format din 24 de boxeri, socotiţi drept cei mai buni din ţară la ora actuală. Să facem şi noi cunoştinţă cu ei.

10 LOCURI: 24 CANDIDAŢI

CIUCĂ ŞI GÎJU — TITULARI

Cei doi campioni, Constantin Ciucă (Steaua) la «muscă» şi Nicolae Gîju (Steaua) la «cocoş» sînt dublaţi în lot de Constantin Gruescu (Steaua) şi, respectiv, Iulian Lungu (Progresul Bucureşti). După părerea noastră, Ciucă poate întîmpina dificultăţi din partea colegului său de club numai dacă acesta va reuşi să acumuleze într-un timp relativ scurt mari cantităţi de forţă şi rezistenţă, capitole la care este, deocamdată, net inferior campionului.

Gîju este o *certitudine* a reprezentativei noastre. Tînărul Iulian Lungu poate... creşte pe lîngă el, dar, cel puţin anul acesta, nu-l va depăşi.

RIVALITATE MARE LA «PANĂ»

Aceasta este categoria cu cei mai mulţi pretendenţi: Constantin Crudu şi Constantin Stanef de la Dinamo şi Aurel Iliescu şi Ovidiu Gorea de la Steaua. Cum toţi sînt de valori apropiate, lupta pentru un loc în echipa naţională va fi foarte aprigă. Este greu de spus de pe acum care dintre ei va boxa la Roma.

O surpriză a constituit-o pentru noi, trebuie să recunoaştem, prezenţa lui Stanef în lot. În ciuda curajului şi a forţei sale, Stanef e departe de a fi un boxer complet, deoarece este... certat cu tehnica. Am cerut explicaţii celor doi antrenori, Ion Popa şi Constantin Nour. Iată-le, pe scurt: *«Stanef are calităţi excepţionale şi ar fi păcat să nu încercăm, încă o dată, să le îmbrăcăm în haina trainică a tehnicii. Seriozitatea cu care se pregăteşte el în ultima vreme ne face să sperăm că vom reuşi...»*

Noi le dorim succes.

În sala de antrenament, boxerii lucrează pentru obţinerea forţei.

UNDE NE SÎNT «SEMIUŞORII»?

În lot nu am găsit decît unul singur: Constantin Bădoi de la Dinamo. Este drept că antrenorii intenţionează să completeze această categorie cu... Ovidiu Gorea, boxer care navighează ca greutate între «pană» şi «semiuşoară», putînd ancora cu uşurinţă în oricare din ele. Dar este oare aceasta cea mai bună rezolvare? Poate că pînă la urmă antrenorii din Constanţa, Galaţi, Brăila, Craiova sau din celelalte centre cu tradiţie pugilistică din ţară vor oferi ei o... soluţie. Mai este încă timp.

VASILE ANTONIU — CU SIGURANŢĂ...

Titularul categoriei uşoară, Vasile Antoniu, nu are... probleme pe plan intern, deşi secondantul său, Mihai Dumitrescu, este un boxer capabil să furnizeze mari surprize. Considerăm că dacă Antoniu se va pregăti în continuare cu seriozitate va rămîne încă mult timp «*mănuşa nr. 1*» la această categorie.

UN CAMPION LUAT CU ASALT

Poziţiile campionului «semimijlociilor» noştri, Constantin Ghiţă, sînt atacate cu tot mai multă insistenţă de către craioveanul Ion Hodoşan şi clujeanul Alexandru Popa. Mai perseverent şi mai activ la antrenamente decît Popa, Hodoşan pare decis să cucerească biletul de avion pentru Roma. La rîndul său, Ghiţă se pregăteşte liniştit, conştiincios ca de obicei. Deseori mai rămîne cîteva minute în plus în faţa sacului de antrenament. Să fie acesta singurul indiciu că Hodoşan nu-i este chiar... indiferent?

FORŢĂ SAU TEHNICĂ?

«*Amîndouă sînt absolut necesare*» — spun antrenorii lotului. Pentru obţinerea uneia sau însuşirea celeilalte lucrează «mijlociii mici» Horst Stumf (Steaua), Ion Piţu (Farul Constanţa) şi campionul Ion Covaci (Dinamo). După părerea noastră, îmbunătăţirea mijloacelor de apărare i-ar menţine pe Covaci în fruntea acestei categorii, dîndu-i totodată mari posibilităţi de afirmare la campionatele europene.

INCERTITUDINE LA «MIJLOCIE»

La categoria mijlocie, doi boxeri valoroşi: Gheorghe Chivăr (Steaua) şi Ion Olteanu (Dinamo). Care dintre ei va merge la «europene»? Socotim că este prea devreme pentru a face o precizare. Şi unul şi celălalt dispun de multiple posibilităţi de... convingere a selecţionerilor. Totul depinde numai de valoarea argumentelor cu care fiecare îşi va pleda cauza. Şi această valoare, atît de solicitată, se capătă numai printr-o foarte bună pregătire.

ION MONEA — SOLIST

Deşi la categoria semigrea în lot sînt în prezent trei sportivi — Ion Monea (Dinamo), Vasile Trandafir (Steaua) şi Marin Constantinescu (Constructorul Bucureşti) — nu încape discuţie că la Roma ne va reprezenta dinamovistul Ion Monea. Este foarte puţin probabil ca în aceste trei luni care ne mai despart de întreceri unul din ceilalţi doi «probabili» să egaleze forţa şi experienţa campionului.

CEI DOI «I.A.»

Atît de mult ne-am obişnuit cu prezenţa lui Vasile Mariuţan în lotul nostru de box încît am rămas surprinşi constatîndu-i, de astă dată, absenţa. În locul lui am întîlnit doi tineri: Ion Alexe (Dinamo) şi Iancu Anghel (Steaua). Primul are 1,86 m, 87 kg şi a fost elevul profesorului Traian Marinescu din Cîmpina, iar al doilea măsoară 1,84 m, cîntăreşte tot 87 kg şi provine din pepiniera harnicului antrenor Cristian Panaitescu din Cîmpulung Muscel. Care dintre ei are mai multe şanse de a boxa la Roma? Deocamdată amîndoi... merg «cap la cap». Rămîne de văzut cine va profita mai mult de pe urma serioaselor eforturi pe care Ion Popa şi Constantin Nour le depun pentru a face din cei doi «I.A.» nişte grei veritabili.

*

Vi i-am prezentat, foarte pe scurt pe cei 24 de componenţi ai lotului nostru de box care se pregătesc cu asiduitate pentru campionatele europene de la Roma. În această perioadă sarcinile antrenamentelor lor sînt următoarele: 1 — *Ridicarea nivelului de pregătire fizică*. 2 — *Trecerea treptată la pregătirea tehnică, fapt care să le permită sportivilor susţinerea viitoarelor partide competiţionale*.

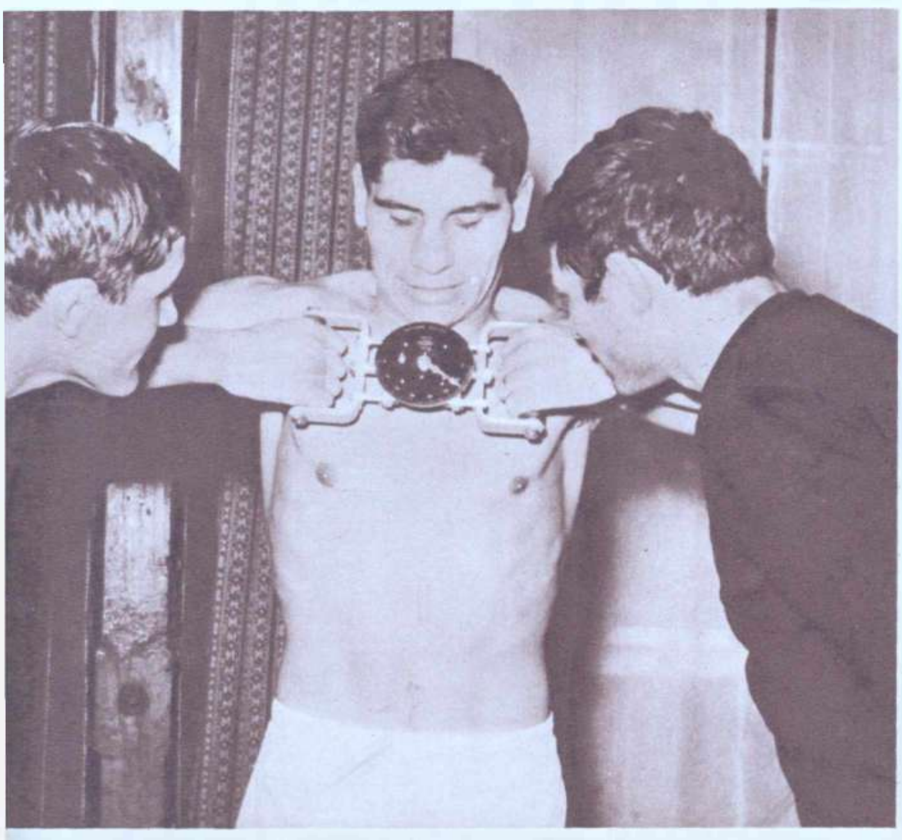
După cum am fost informaţi de către federaţia de specialitate, în luna martie boxerii susceptibili de selecţie pentru Roma vor susţine meciuri de verificare cu cei mai buni pugilişti din ţară. Vom vedea atunci cine luptă cu şanse reale pentru un bilet de avion Bucureşti—Roma...

PETRE HENŢ

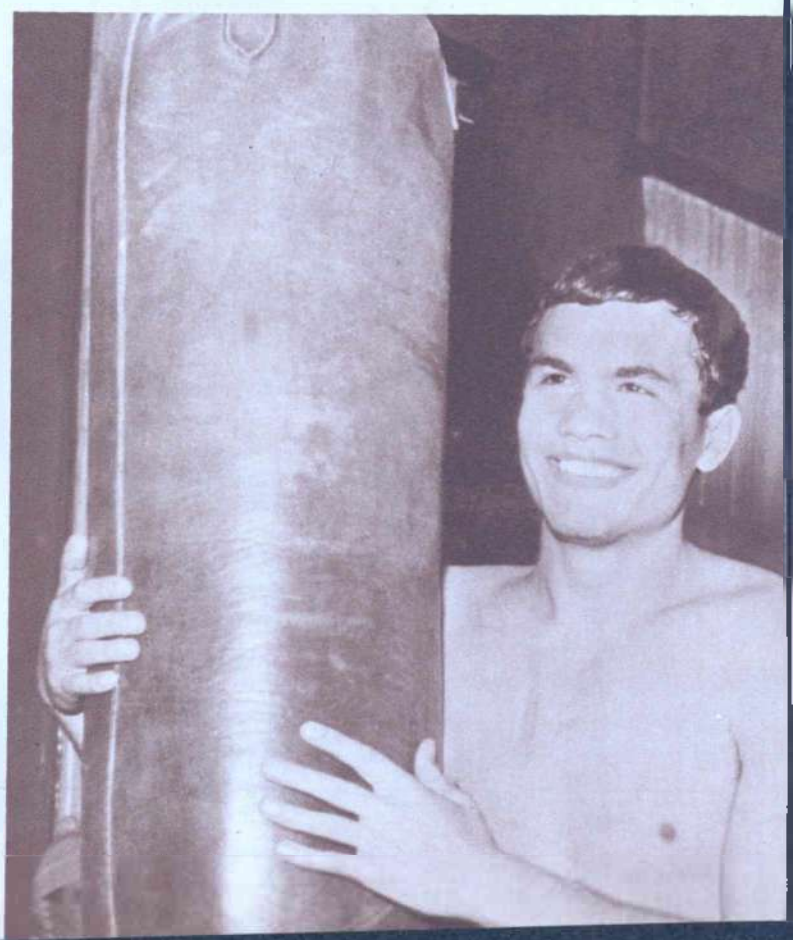
Foto: T. ROIBU

Coarda este un... tovarăş de antrenament foarte iubit de Gîju.

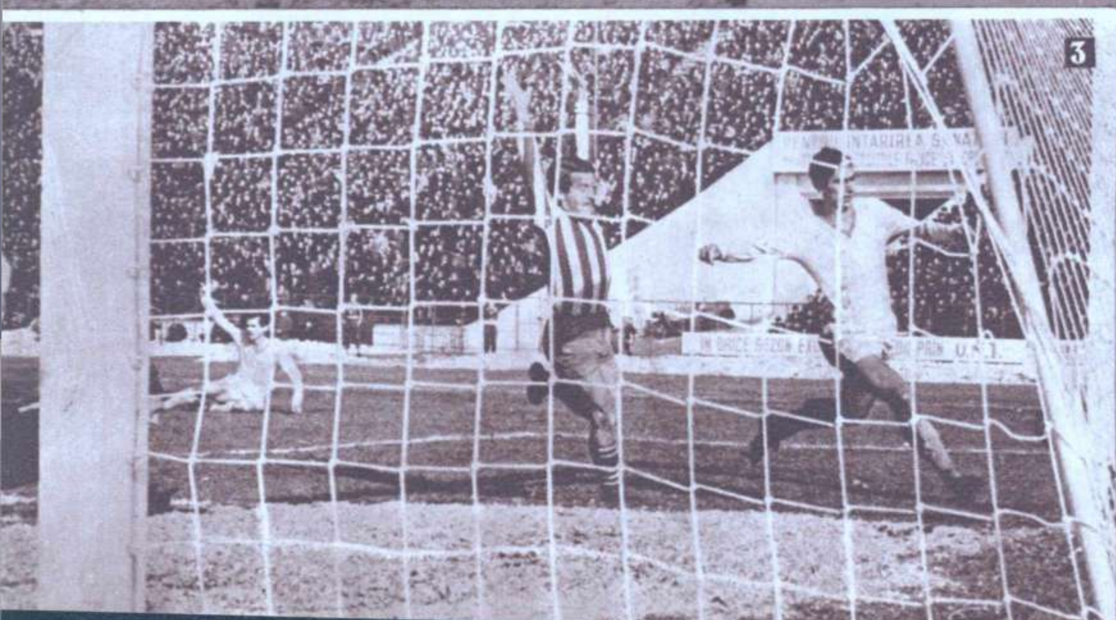
Ce forţă are Vasile Antoniu? Ghiţă (stînga) şi Bădoi privesc cu curiozitate.

Un «mijlociu» optimist: Gheorghe Chivăr

7 ECHIPE ÎN LUPTA PENTRU TITLU

Restanțele toamnei, îndelung așteptate, au complicat și mai mult lupta pentru titlu. Înainte de primul fluier, jumătatea superioară a clasamentului galopează la distanțe mici. Nu este exclus ca după prima etapă «registrul de eșalonare» al echipelor să se reducă la 2 puncte.

Și-acum, cîteva cuvinte despre primii șapte:

UNIVERSITATEA CRAIOVA a rezistat grație Petrolului (care a ratat ambele plecări) și a inegalității Farului (1—0 cu Petrolul, 0—5 cu Steaua). Craiovenii joacă astăzi o carte mare, la Craiova. Iată un joc într-adevăr decisiv, mai ales pentru debitul psihic al oltenilor.

DINAMO BUCUREȘTI a avut o iarnă calmă, a lucrat metodic, a renunțat la un turneu pentru a nu-și «vicia» graficul și așteaptă cu încredere returul. Să vedem...

FARUL nu trebuie condamnat după 0—5. Echipă masivă, fără demaraj puternic, ea poate reveni în trombă spre final. Și să nu uităm jocurile pe teren propriu...

RAPID, după ce a stat la «cutie» toată iarna, la adăpostul restanței cu Petrolul, a scos din nou capul afară. Dacă Dumitriu a învățat ceva din sobrietatea lui Spencer (admirată de toți «olimpicii»), nimic nu este imposibil...

PROGRESUL depinde de... start. În toamna trecută, startul rapid i-a menținut pe băieții lui «Peniță» Moldoveanu pe primul loc, multă vreme. Cu formația completă (și în primul rînd cu Constantinescu), Progresul poate «torpila» toate asalturile «cuplajului» bucureștean. Ceea ce contează foarte mult în lupta pentru un loc fruntaș.

STEAUA a făcut să tremure tot clasamentul după 5—0! Dar memoria ne atrage atenția că în toamnă tot Steaua a dat 7 goluri la Iași, pentru ca după aceea să contemple prea mult acel succes. Să sperăm că Steaua a depășit îndelungata ei perioadă de... pubertate. Ne e dor, tuturor, de STEAUA.

DINAMO PITEȘTI ia startul după un duș — într-un fel — binevenit. Suporterii piteștenilor consideră că înfrîngerea din jocul cu Zagreb, departe de a demobiliza echipa, o va face să cuteze și spre «Cupa Campionilor». Foarte bine...

În septetul de jos, lupta e mai puțin spectaculoasă. Cu o singură excepție: Petrolul, care poate pătrunde oricînd în plutonul din față... Și, cine știe, poate că și Jiul...

START!

Ce vrem de la acest retur?

Vrem cît mai puține fluctuații de formă..

Vrem cît mai puține «figuri» de dragul tribunelor.

Vrem cît mai mulți înaintași neînfricați în fața apărătorilor.

Vrem mișcare multă. Multă, foarte multă mișcare. Mișcare! Cu alte cuvinte, A-B-C-ul fotbalului mare.

În fotografii:

1. FARUL—PETROLUL 1—0. Primul gol oficial al anului 1967. Iancu, aplecat asupra balonului, savurează din plin momentul. Badea (8), Mocanu (căzut în poartă), Pahonțu și portarul Ionescu își văd «iluziile pierdute».

2. STEAUA—FARUL 5—0, după numai patru zile. D. Popescu atacă în stil de... buldozer «apa» Antonescu-Koszka.

3. RAPID—PETROLUL 3—1. Victorie! Ionescu jubilează la al doilea gol feroviar.

Paginile de fotbal: IOAN CHIRILĂ
Fotografii: PAUL ROMOȘAN

ÎNSEMNĂRI DUPĂ ÎNFRÎNGEREA DE LA PITEȘTI

Dinamo Pitești a pășit cu stîngul în turul trei. Păcat!..
Explicațiile ar fi multe. Ca întotdeauna la înfrîngere.
Linia de mijloc cu jocul ei fără orizont.
Jocul pe sus în fața unor... piveți.
Forma submediocră a lui Naghi și Țurcan...
Individualismul lui Radu.
Excesul de prudență față de Zambata, care a imobilizat aproape permanent 2 sau 3 apărători.
Absența puterii de șoc a lui Ioachim Popescu.
Ratările monumentale ale lui Prepurgel (în «prima») și Țurcan (în ultimele minute).
Și multe altele. Ca întotdeauna la înfrîngere...

Ceea ce vreau să remarc este, însă, în primul rînd superioritatea «zagrebienilor» în arta demarcării. De la Blașkovici (nr. 2) și pînă la Rora (nr. 11), toți jucătorii iugoslavi s-au mișcat permanent, creîndu-și mereu excelente poziții de execuție.

Se spune de obicei că tactica depinde în mare măsură de tehnică. Duminica trecută, la Pitești, în jocul fotbaliștilor de la Zagreb, tactica a înlesnit execuția tehnică. Demarcați continuu, cu o eficacitate admirabilă, fotbaliștii iugoslavi au jucat balonul din poziții ideale, ca în clasele elementare ale fotbalului. Aceste situații simple au fost însă rodul unor eforturi constante și, mai ales, colective.

Dinamoviștii din Pitești n-au mai avut elanul care le-a adus, în fond, faima. Dobrin a părut blazat în urma «cuceririi» premature a titlului de «cel mai bun fotbalist al anului» acordat de ziariști. Și acest lucru s-a transmis asupra întregii echipe.

...După meci, spectatorii au fost nemulțumiți de comportarea echipei lor. Încă o dată ne-am dat seama că «uităm prea repede». În minutul 90 al jocului cu Toulouse temperatura la Pitești ajunsese la înălțimi incandescente. Cîteva din scînteile acelei zile ar fi trebuit să încălzească privirile reci care i-au însoțit pe jucătorii piteșteni în drumul lor spre vestiare, duminica trecută.

*

La 1 martie, Dinamo Pitești joacă la Zagreb.
Ce va fi? Balonul e etern rotund. Și mai e ceva. La Zagreb, Dinamo Pitești va redeveni — sperăm — tînăra și combativa echipă care vine din urmă.

1. Skorici prinde, «asistat» de Mesici.
2. Ilie Stelian încearcă, pentru ultima oară, să-și ajute atacul. În stînga: Jukici și Naghi (9). În dreapta: Mesici și Țurcan.

BRANKO ZEBEȚ

despre WORLD CUP HERRERA și DOBRIN

Branko Zebeț a fost unul dintre jucătorii care au intrat în legenda fotbalului iugoslav, alături de Bobek sau Șekularaț. Lider al selecțiilor în naționala iugoslavă din toate timpurile — 65 de ori — Zebeț a jucat, după împlinirea vîrstei de 32 ani, în R.F. Germană, la Allemania din Aachen, urmînd concomitent cursurile Școlii superioare de fotbal din Köln.

Înarmat cu o vastă experiență teoretică și tactică (a participat ca jucător la campionatele mondiale din 1954 și 1958) Branko Zebeț antrenează cu succes echipa Dinamo din Zagreb.

Rep.: **Cum apreciați jocul de astăzi?**
Z: Ca suporter al echipei Dinamo Zagreb, sînt fericit. Ca antrenor sînt mulțumit că o echipă cu o medie de 22 de ani și jumătate, a respectat riguros indicațiile domnului său de pe tușă».
Rep.: **Sînteți adeptul vreunui sistem de joc?**
Z: Da, bineînțeles. Sistemul meu e subordonarea totală a tuturor sistemelor din lume în funcție de calitățile bine depistate ale jucătorilor de care dispui la un moment dat.
Rep.: **Ce părere aveți despre Internazionale?**
Z: Admir mult sistemul lui Herrera.
Rep.: Betonul?
Z: Nu. Astea sînt etichete. Sistemul lui Herrera este disciplina de fier. Disciplina tehnică, tactică etc. etc. Iar marea artă a lui Herrera este crearea treptei superioare a disciplinei, adică autodisciplina.
Rep.: **Ce credeți că a adus nou campionatul mondial din Anglia?**
Z: Un singur lucru. Acela că, vrînd-nevrînd, trebuie să muncești mult mai mult atît în trening, deci la antrenament, cît și în tricou, adică la meci.
Rep.: **Ce-ați învățat de la ultimul campionat mondial?**
Z: Mi-am confirmat încă o dată părerea că drumul victoriei este cel al originalității în gîndire, și că trebuie să acționezi numai și numai în funcție de materialul de care dispui.
Rep.: **Cunosc, totuși, antrenori care pornesc de la sistem.**
Z: Aceștia sînt ca felcerul din Cehov, care are un praf pentru toate bolile.
Rep.: **Ce tip de jucător vă place mai mult?**
Z: Unul singur: **tipul universal.**
Rep.: Legat de asta, o întrebare. Dacă vi s-ar oferi, de pildă, concomitent, un post de antrenor al «naționalei» Braziliei și al Angliei, pentru care ați opta?
Z: **Bineînțeles pentru Anglia.**
Rep.: Considerați că...
Z: Nu!... Dar în Anglia aș fi sigur că nu mi se reziliază contractul după prima înfrîngere.
...Zebeț rîde iar eu «arunc» **in extremis** o ultimă întrebare:
— **Cine v-a plăcut de la Dinamo Pitești?**
— Dobrin are calități maxime, dar le «compensează» printr-un randament minim. Echipa lui nu cîștigă nimic de pe urma acestor calități. Iar astăzi, mai mult ca oricînd, ești **mare** numai în măsura în care știi să rupi din tine în folosul echipei. Restul e farsă...

PRONOSTICUL ACTORILOR

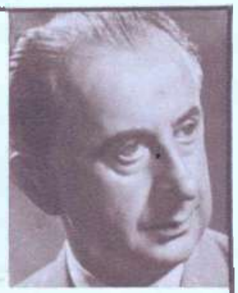
1. DINAMO (Buc.) 2. RAPID 3. PROGRESUL

La startul returului, 13 actori fac pronosticuri pentru finalul campionatului de fotbal, răspunzînd invitației revistei SPORT.

Vi se pare ciudat?

E vorba de simple pronosticuri, într-un sport în care «totul e posibil», într-un sport în care celebrul Johnny Haynes a dat favorită... Italia pentru campionatul mondial din Anglia.

Actorii din pagina noastră, autentici iubitori ai fotbalului, au avut amabilitatea de a-și încredința gîndurile cititorilor noștri — ordinea primelor trei clasate la terminarea campionatului — **convinși că «de la sublim la ridicol nu e decît un pas», dar păstrînd speranța că și alternativa inversă e oricînd posibilă. În fotbal, totul e, într-adevăr, posibil...**

GR. VASILIU-BIRLIC

1. Dinamo București
2. Universitatea Craiova
3. Rapid

«O! Voi, băieți de la Progresul! Aș fi cel mai fericit om din lume dacă aș deveni profet mincinos...»

NIKI ATANASIU

1. Dinamo București
2. Steaua
3. Dinamo Pitești

«...Și totuși, dacă băieții din Pitești fac o minune la Zagreb, elanul victoriei iar putea urca pe primul loc în clasament».

FLORIN SCĂRLĂTESCU

1. Dinamo București
2. Rapid
3. Dinamo Pitești

«Și un puternic «Hai, Steaua!», pe care o văd prima în campionatul viitor».

ION LUCIAN

1. Rapid
2. Dinamo București
3. Farul

«...deși e foarte greu de dat un pronostic final. Prea multe echipe de forțe egale. (Intenționat am evitat termenul valoare egală)».

COLEA RĂUTU

1. Dinamo București
2. Rapid
3. Petrolul

«...Cu condiția ca Dan Coe să renunțe de a bate el loviturile de la 11 m...»

MIRCEA CRIȘAN

1. Steaua
2. Petrolul
3. Progresul

RED.: Maestre Crișan... Sînteți umorist... Dați-mi două vorbe... așa... ca să zîmbească cititorii...

M.C.: Nu le ajunge clasamentul meu?

GEORGE CORBENI

1. Dinamo București
2. Rapid
3. Steaua

«...și două mici suplimente... 1. Dacă Progresul va face cîteva achiziții noi în... conducere, l-aș pune oriunde... 2. O vorbă dulce pentru «Poli...».

DEM. SAVU

1. Progresul
2. Rapid
3. Dinamo București

«Fie pîinea cît de rea, eu merg tot cu-echipa mea...».

DEM. RĂDULESCU

1. Dinamo București
2. Progresul
3. Universitatea—Craiova

«Și un angajament. Nu mai stau la televizor. Merg pe stadion. Vreau să văd și golurile. La tele, cînd e gol, văd... gazon. Nici așa dom'le!»

MIHAI FOTINO

1. Progresul
2. Dinamo București
3. Steaua

«E adevărat că sînt secretarul clubului susținătorilor Progresului în Teatrul Național, dar asta nu are nici o legătură cu pronosticul meu».

FLORIN PIERSIC

1. Dinamo București
2—3 Progresul
Rapid

«Ce n-aș fi dat să fi putut spune și două cuvinte despre Universitatea din Cluj...».

SILVIU STĂNCULESCU

1. Dinamo București
2. Rapid
3. Universitatea Craiova

«Cu toate că luni 27 februarie sînt în turneu la Craiova...».

IURIE DARIE

1. Universitatea Craiova
2. Rapid
3. Dinamo Pitești

«Trebuie, sînt dator să-l «salvez» pe Silviu Stănculescu în cazul cînd Craiova îi bate pe dinamoviști în prima etapă... (Autoportretul îl ofer copiilor lui Ozon).

Deci, actorii au ales...

Iată clasamentul general al «celor 13», pe baza sistemului de punctaj 3—2—1:

1. Dinamo București	27	puncte
2. Rapid	19 1/2	puncte
3. Progresul	10	puncte
4. Universitatea Craiova	7 1/2	puncte
5. Steaua	7	puncte
6—7. Petrolul		
Dinamo Pitești	3	puncte
8. Farul	1	punct

Să păstrăm această pagină. Cîștigătorul va fi din nou oaspetele revistei noastre.

Nunweiller III

Povestea noastră.

(III) În primele două capitole am urmărit anii copilăriei «Nunweiller»-ilor, la Piatra Neamț, apoi «Școala elementară» a fotbalului, în Obor, primii pași spre fotbalul mare, la «Unirea», «pasajul» la Venus U.C.B. și «legitimarea» la «Dinamo». Capitolul 2 se încheie cu debutul lui Nunweiller III într-un joc oficial, la juniori, contra Petrolului.

LOCOMOTIVE SUB PRESIUNE

După «botezul» cu Petrolul m-am simțit pentru prima oară jucător de fotbal. Așa a început munca. O muncă grea, sub conducerea meșterului Steinbach. Între timp mi-am făcut «idoli»: Ozon, Călinoiu, Băcuț, Nicușor, Suru. Toți jucau la «întîia». Cînd intrau în vestiar, la pauză, înfierbîntați și încruntați, mi se făcea frică. Aveam impresia că am în față niște locomotive sub presiune. Mai ales Băcuț și Călinoiu. Ozon, în schimb, stătea liniștit... Nu se agita de loc. Se juca un pic cu mușchii. Spunea o glumă. Privindu-l, aveam impresia că nimic nu e imposibil. Dar asta numai pînă la intrarea pe teren. Acolo mă cuprindea din nou frica. Fentele și driblingurile lui Ozon depășeau cu mult imaginația mea de copil. Ba mai mult. O depășeau și pe aceea a adversarilor lui.

Ozon, Suru, Nicușor, iar cu cîțiva ani înainte Ene I... Aceștia patru sînt, cred, cei mai buni înaintași din cîți a avut Dinamo. Dacă ei patru l-ar fi avut pe Pîrcălab... Sau dacă noi i-am fi avut pe ei patru astăzi, multe s-ar împlini fără bătaie de cap.

Cel mai mult am învățat, însă, de la Călinoiu. Nea «Pipe» mă lua deseori într-un colț — poate pentru că jucam pe același post — și mă freca aproape un ceas, ca să nu-mi plesnească meniscul în fața unor extreme ca Suru...

SE MAI ÎNTÎMPLĂ...

În 1952, mi-aduc aminte, s-au întîmplat cîteva lucruri: eu m-am «lipit» bine de juniorii lui Dinamo... Lică a început să joace la pitici... Mitică (n.r. Nunweiller II) a depășit vîrsta junioratului și a trecut la Dinamo Oltenița, iar Radu, care avea opt ani și începuse să ne cam «plimbe» pe stradă cu mingea de tenis, a plătit primul tribut fotbalului, fracturîndu-și glezna, în curtea școlii, după ce trecuse prin trei rînduri de... apărări aglomerate.

...Timpul mi se părea că trece foarte încet. Căutam să învăț cît mai mult, dar nu prea atrăgeam atenția. Mă consolam cu gîndul că toți ochii se îndreaptă întotdeauna spre înaintași. Dar asta era o consolare cam slabă. Dacă stau să privesc astăzi puțin în urmă, îmi dau seama că sînt unul din puținii fotbaliști care a jucat în selecționata țării fără să fi îmbrăcat vreodată tricoul echipei naționale de juniori. Se mai întîmplă...

În 1953 mi-am dat seama că începem să fim o echipă. Într-o duminică, la Constanța, am pierdut cu Farul (1—2) și niciunul n-a vrut să cineze. În gară, așteptînd trenul, plîngeam cu toții... Începusem, zic astăzi, să fim o echipă. În același an, am cîștigat Dinamoviada la Craiova. Noi, Bucureștiul, eram singura echipă de juniori. Ceilalți trimiseseră seniorii.

«DOPING» LA BRĂILA

În '54 a intrat în echipa de juniori și Lică. A debutat la Brăila, contra «Portului». A fost o poveste și la Brăila. Dis de dimineață, Lică s-a pornit să-l caute în port pe un văr de-al nostru, Gheorghe, marinarul. Și l-a găsit abia pe la prînz. Cînd a ajuns la stadion, îl plîngeam de milă. Era frînt. S-a gîndit să nu joace, dar conducătorul nostru, Florin Gămulea, astăzi secretar al federației de patinaj, a zis că trebuie să joace oricum. Apoi a topit vreo zece bucăți de zahăr într-un pahar cu apă și a întins paharul lui Lică. Rezultatul? Lică a jucat formidabil! Poate nu din cauza «dopingului», dar, oricum, a fost ceva nou și Lică a crezut în licoarea lui nea Florin...

Tot în 1954 era să terminăm toți, definitiv, cu fotbalul. Mitică făcea naveta la Oltenița și a căzut în gară, între trenuri. Cînd s-a întors acasă, n-a avut de lucru și i-a spus povestea mamei. Cîteva zile în șir ne-am chinuit să obținem permisiunea de a continua.

În același an '54, Victor (n.r. Nunweiller V) a ajuns la pitici, iar Radu a început să dea și el tîrcoale «velodromului».

În anul următor (1955) am fost promovat la tineret. Am jucat în primul meci cu Avîntul Reghin (5—1), împreună cu Florian Anghel, Maghet, Nemeș și Raica.

PRIMUL «INCIDENT» CU ARBITRII

Și a mai trecut un an. În primăvara lui 1956 am «urcat» la Dinamo Obor, împreună cu Babone, Voica și Izghireanu. Primul meci a fost cu cîntec. Am debutat la Pașcani. Eram din ce în ce mai tare la trup. (Peretz putea să-și facă autocritica). După zece minute de joc, m-am ciocnit, fără să vreau, cu arbitrul meciului, Gheorghe Dragomirescu. Rezultatul? Dublu k.o. Eu, însă, m-am ridicat după mai puțin de un minut. Arbitrul, bietul de el, a fost masat încă nouă minute.

Meciul a fost tare. De pe postul meu de mijlocaș dreapta mă duceam mereu la atac. Antrenorul nostru, Sebastian Taciuc, mi-a reproșat «imprudențele», acuzîndu-mă că vreau să-l copiez pe Călinoiu. Mi-am spus în sinea mea: **«Maestre, nu cred că e chiar atît de rău!»** Din «imprudențele» astea a venit, pînă la urmă, golul victoriei noastre. Cinstea mi-a revenit mie, «copistul» lui nea «Pipe».

DE LA CHAPMAN LA... HERRERA

În toamnă am ajuns, în sfîrșit, la Dinamo «mare». M-a promovat antrenorul Angelo Niculescu. Am intrat imediat în joc, contra echipei belgiene Liège. Îmi aduc aminte echipa: **Birtașu - Băcuț I, Băcuț II, Szőke - Călinoiu, Nunweiller III - Vasile Anghel, Nicușor, Ene I, Neagu, Suru.** După pauză s-au făcut cîteva schimbări. Eu, însă, am rămas. Toți vroiau să vadă dacă «omul care omoară arbitrii» știe să «țină» 90 de minute. Și am rezistat. În fond, dacă stau să privesc astăzi de-a lungul anilor, îmi dau seama că rezistența a fost meseria mea. Acolo, în față, «prințișorii» din atac își pot permite unele chestii. Aici, la noi, în apărare, însă, totul e opintire. Rezistență. Fizică și, mai ales, psihică. Indiferent de sistem. De la Chapman la... Herrera.

În jocul cu Liège, «bătrînii» mi-au făcut un cadou tare frumos: 7—1. Jocul meu de debut devenea astfel cea mai frumoasă dintre amintiri. Dar peste toate rămîne amintirea celor 90 de minute jucate alături de nea «Pipe» Călinoiu, «formidabila locomotivă sub presiune» de care mă temusem atît de mult.

«FRAȚII NUNWEILLER»

Am așteptat cu emoție al doilea joc. Vorba aceea: «O dată, ca niciodată». Și al doilea n-a întîrziat să vină: 6—0 cu Ruse! Apoi, alte emoții: **«Nu cumva sînt pus în echipă numai pentru că adversarii sînt slabi?»** Și răspunsul a venit iarăși repede. Am jucat, în sfîrșit, în campionat, contra Jiului: 2—0. Eram cineva! Mă simțeam «de-al lor», de-al «bătrînilor»...

*

Îmi aduc aminte că Lică avea să debuteze la Dinamo, în campionat, tot împotriva Jiului. În 1961. Am jucat amîndoi. Am cîștigat cu 3—1. Am dat eu un gol. A dat și Lică unul. Devenisem **«frații Nunweiller»**. În același an 1961 am jucat pentru prima oară patru frați la seniori, într-un amical cu Petrolul: Nunweiller II, III, IV, V. Asta avea să se mai întîmple o singură dată, în 1965, într-un joc de cupă, la Galați. După patru ani, Nunweiller II i-a făcut loc lui Nunweiller VI.

*

Sezonul 1956 a fost foarte bun pentru mine. L-am încheiat în ultimele zile ale anului, pe zăpadă, cu ȚDNA, cînd am izbutit, într-un fel, să spălăm rușinea înfrîngerii categorice de la Sofia. Am cîștigat cu 3—2. Norocul a fost iarăși de partea mea. La Sofia fusesem doar rezervă. În schimb, la București am fost pe teren.

Anul 1956 mi-a adus și o altă mare satisfacție: am fost selecționat în lotul mare al echipei naționale. La 20 de ani. Ani în șir «scăpasem» toate ocaziile fericite. Nu păream să fiu precoce. Acum deveneam și precoce. Numai eu știu, însă, cîtă muncă mi-a adus acest titlu de invidiat.

(Continuare în nr. viitor)

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1966 - 1967

ECHIPE DIN CATEGORIA B

C. S. M. Reșița

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul VORONCOVSCHI Constantin; FOALE Octavian, fundaș central, 28 de ani, 1,80 m, 76 kg; SCHIOPU Francisc, fundaș central, 25 de ani, 1,79 m, 82 kg; RUSU Ion, portar, 29 de ani, 1,77 m, 75 kg; BUDAI Iosif, portar, 26 de ani, 1,79 m 72 kg; OSAN Valentin Dinu, fundaș dreapta, 26 de ani, 1,75 m, 72 kg; TALPAI Ludovic, fundaș dreapta, 24 de ani, 1,73 m, 70 kg; PÎRVAN Doru, fundaș central, 23 de ani, 1,75 m, 74 kg.

Jos: ARNOȚCHI Nicolae, înaintaș central, 25 de ani, 1,84 m, 78 kg; GUTULI Helmut, înaintaș central, 19 ani, 1,82 m, 70 kg; MIHOC Florian, extrem dreapta, 19 ani, 1,68 m, 65 kg; NESTOROVICI Radislav, înaintaș central, 24 de ani, 1,70 m, 65 kg; SECELEANU Paraschiv, mijlocaș dreapta, 22 de ani, 1,70 m, 70 kg; SPĂLĂȚELU Constantin, extrem stînga, 29 de ani, 1,73 m, 69 kg; STIEGELBAUER Francisc, extrem stînga, 24 de ani, 1,70 m, 67 kg: VARGA Francisc, căpitanul echipei, mijlocaș stînga, 26 de ani, 1,78 m, 74 kg.

Lipsesc din fotografie: NICULESCU Nicolae, fundaș stînga, 1,78 m, 72 kg; CUCU Dumitru, extrem dreapta, 27 de ani, 1,78 m, 72 kg; COFKA Francisc, înaintaș central, 23 de ani, 1,76 m, 70 kg.

Echipa tip: BUDAI — TALPAI, OSAN, PÎRVAN, NICULESCU — SECELEANU, VARGA — CUCU, COFKA, ARNOȚCHI, NESTOROVICI.

Cei mai buni din echipă: Arnoțchi (golgheterul formației), Varga, Oșan, Pîrvan.

Formația C.S.M. Reșița luptă pentru un joc rapid, dinamic, cu contraatacuri prin surprindere.

Atacă „ALBATROSUL...

Cvartalul de blocuri din Ferentari nu se deosebește prea mult de celelalte ansambluri de locuințe, răsărite pretutindeni în București. La fel de frumos, de modern, cu o accentuată notă de confort, cu puzderia de copii, de toate vîrstele, care aleargă, se joacă și rîd pe aleile dintre blocuri sau în spațiile rezervate special lor. Și totuși, în privința grijii și a atenției cu care sînt înconjurați tinerii locatari ai blocurilor, cvartalul din Ferentari poate fi apreciat ca un exemplu pentru întreaga țară.

În urmă cu aproape 4 ani, din inițiativa cîtorva entuziaști, locatarii celor 21 de blocuri care alcătuiesc respectivul cvartal au cerut, și li s-a aprobat, înființarea unei asociații sportive proprii sub patronajul clubului sportiv Progresul.

Ion Rusu, *președintele asociației sportive, este un om dinamic, un bun organizator și, ceea ce este mai important, iubește sportul cu o pasiune cultivată încă din anii copilăriei.*

— M-am născut în Ferentari — *ne spune președintele asociației.* În tinerețe am jucat fotbal, volei, iar la fugă îmi sfîrîiau călcîile de nu-mi putea călca nimeni umbra atunci cînd, între noi copiii, se organiza *ad-hoc* vreo întrecere. Cînd au fost construite blocurile pe care le vedeți, larma stîrnită pe alei, pe mine personal, nu mă supăra. Nici măcar atunci cînd, după-amiezile, voioșia lor zgomotoasă îmi strica somnul. Îi înțelegeam. Alții însă...

Așa au început discuțiile. Ca pretutindeni, de altfel, în ședințele cu locatarii s-au făcut fel de fel de propuneri. Una însă a atras atenția: joaca copiilor trebuie organizată. Ar fi spre folosul tuturor părților. O idee de aici, o alta de dincolo și concluzia a fost așternută în procesul verbal: să se înființeze o asociație sportivă pe cvartalul de blocuri. Ce s-a realizat în acești ultimi 4 ani, ați văzut.

Da, am văzut. Un complex sportiv de invidiat, cu un teren de fotbal, unul de handbal, de volei, de baschet, un bazin de înot, gropi pentru sărituri și aruncări, pistă de popice, masă pentru tenis, garnituri de șah și... un parc de biciclete, proprietate personală, pregătit în orice moment să poată face față unui concurs. Acum, iarna, terenurile de handbal, volei și baschet au fost transformate în patinoare. Pe cel de handbal se joacă chiar hochei. Dintre membrii asociației s-au putut alcătui două echipe complete, cu respectivele linii de schimb: «Val Vîrtej» și «Albatros». Numele celor două formații a fost ales după dezbateri îndelungate, în care punctul de vedere al celor mici a triumfat. Fredi Fieraru — antrenorul coordonator al asociației, s-a supus și el.

Pînă în momentul vizitei noastre, Val Vîrtej conducea în clasamentul competiției: tur-retur, tur-retur, tur-retur... Explicația succeselor celor de la Val Vîrtej a dat-o un nod de jucător din echipa Albatros. «Cu hocheiști de la Steaua, cred și eu. Aurel joacă și-n echipa campioană. În ultimul meci, el singur ne-a marcat 10 goluri». *Ne-am interesat cine este Aurel. Am aflat că îl mai cheamă Mircioiu, are 11 ani și, într-adevăr, a fost selecționat în echipa de copii a «Stelei». Un autentic talent.*

ION RUSU, președintele asociației sportive din cvartalul blocurilor Ferentari este mult apreciat pentru spiritul organizatoric deosebit de care dă dovadă, ca și pentru puterea sa de muncă, în ducerea la bun sfîrșit a acțiunilor întreprinse.

De altfel, asociația sportivă a cvartalului Ferentari a devenit o adevărată pepinieră, de unde asociațiile sportive mai mari, ca de altfel și cluburile sportive din raionul Lenin, își recrutează continuu elemente de perspectivă. Echipa de fotbal-juniori a asociației sportive Autobuzul este formată în exclusivitate din tineri locatari ai blocurilor din Ferentari. Și tot la fotbal, Ferentarii au dat juniori și cluburilor Steaua și Progresul. De alte discipline nu mai amintim.

Acum, în Ferentari este liniște. Nimeni nu se mai scandalizează, iar dacă cvartalul începe uneori să freamăte, să devină mai gălăgios, de vină nu sînt copiii, ci cei mari, care își încurajează cu frenezie odraslele sau pe prietenii lor la diversele întîlniri sportive organizate permanent aici.

G. STEFĂNESCU

Foto: Viorel RABA

Suita de imagini prezentată în această pagină ilustrează, doar în mică măsură, activitatea fructuoasă a asociației sportive din cvartalul blocurilor Ferentari, care nu cunoaște pauze nici vara și nici iarna.

Metoda profesorului IGNAT

Cu trei ani în urmă, cînd a terminat Institutul de Cultură Fizică, Pavel Ignat a cerut repartizarea în comuna Bucu, la marginea Bărăganului, dincolo de Slobozia. Colegii lui au rămas uimiți.

— Te pierzi, băiatule! Sport la Bucu? N-ai nici o perspectivă.

Pavel Ignat a zîmbit. Tocmai la acest lucru se gîndea, la perspective. Cunoștea bine comuna. Și-a petrecut o parte din copilărie aici, apoi, după terminarea școlii medii, a lucrat un an ca învățător în Bucu. Într-adevăr, nu se prea făcea sport, oamenii erau obișnuiți cu alte preocupări, dar tocmai acesta era cîmpul experimental pe care tînărul profesor avea să-și dovedească priceperea și entuziasmul. Avea încredere în consătenii săi.

— După numai cîteva luni de la numire, însă, eram gata să încep a crede că m-am înșelat, că aveau dreptate colegii. N-am putut înjgheba nici măcar o echipă de fotbal. Începusem...

— ... să vă pierdeți curajul.

— Dar am găsit totuși «metoda»: materialul didactic — copiii.

— Copiii? Cum adică?

— Da. Copiii de la școală. Am format echipe de fotbal, de handbal — pasiunea mea — de volei, și-am început organizarea unor întreceri demonstrative. Rezultatul: nu numai tineretului din comună, dar și oamenilor vîrstnici le-au plăcut foarte mult. Am înțeles că am reușit.

Aceștia au fost primii pași. Părinții copiilor de la școală au început să fie mîndri de «tovarășul Pavel», iar tot mai mulți tineri din comună au început să se laude: «joc în echipă cu «tovarășul Pavel». Ce anume? Handbal și fotbal și volei și... Asociația sportivă «Lumina» din Bucu l-a ales pe profesorul Ignat secretar.

La începutul anului trecut, cu sprijinul consiliului de conducere al C.A.P., asociația și-a procurat materialele necesare sporturilor de sală: șahuri, o masă de tenis, haltere, saltele de lupte, echipament. Iar în primăvară, prin munca patriotică a tineretului, a fost amenajată o bază sportivă modernă, cu sector de aruncări, cu terenuri de handbal și volei, cu pistă de atletism pentru care au și fost procurate cinci vagoane de zgură. În toamnă, în jurul acestui adevărat stadion au fost plantați 100 de plopi canadieni. Totul s-a desfășurat sub îndrumarea profesorului Ignat, care e și antrenorul echipelor de handbal, de fotbal, de volei, antrenor de tenis și de lupte...

Au trecut trei ani de cînd Pavel Ignat era gata să-și piardă curajul. Bilanțul muncii? Iată numai cîteva succese: echipa de handbal din Bucu a intrat, în 1965, în etapa raională a «Cupei agriculturii», iar în 1966, la aceeași competiție, a ocupat locul II pe regiunea București. Echipa de fotbal, care activează în campionatul raional, deține poziția de lider în seria I. Tînăra Ecaterina Dumitrache este campioană raională de șah. În evidența activității de atletism, riguros întocmită de Pavel Ignat, sînt înscrise cîteva nume cu majuscule. «Sînt speranțele noastre», ne spune tînărul profesor.

Foștii săi colegi n-au avut firește dreptate cînd i-au «prezis» perspectivele. Profesorul de educație fizică din Bucu, director al școlii generale de aici, se bucură de dragostea tuturor cetățenilor. Ca o confirmare a acestui fapt, el a fost propus candidat pentru alegerile de deputați în Sfatul popular comunal, care vor avea loc la 5 martie.

Viorel TONCEANU

DAWN FRASER (VII)

Minutul cel mai lung

DIN AMINTIRILE UNEI CAMPIOANE OLIMPICE

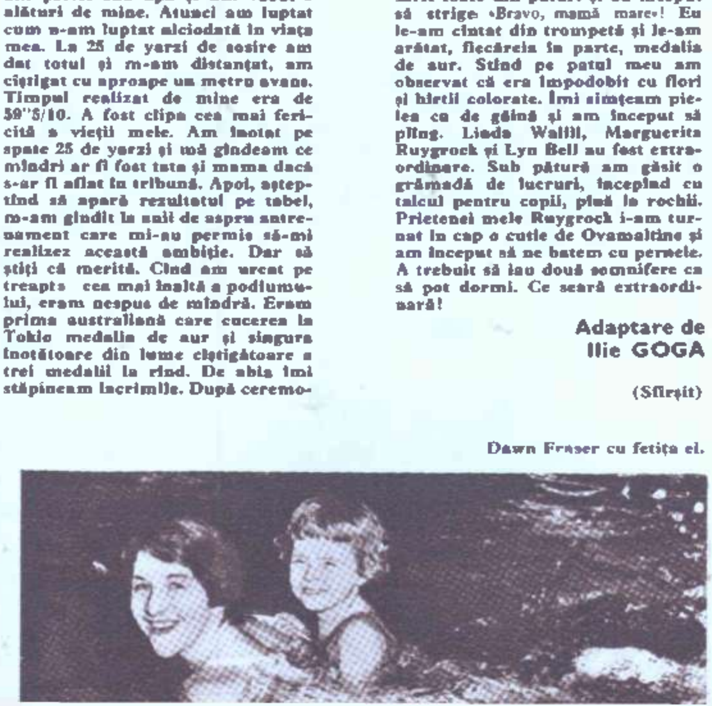
Townsville, un oraș de 50 000 de locuitori, situat în apropiere de tropice, a fost înzestrat de natură cu multe peisaje romantice. Luna blîndă și de un galben auriu apare pe cer după amurguri stranii, pictate în culori puternice și plutește rotundă ca un bostan deasupra mărilor tropicale. La Townsville palmierii svelți și înalți împînzesc orașul pe care îl străbați îmbătat de mirosul de migdali înfloriți, adus cu dărnicie de pe coastele munților de către briză. În acest decor l-am cunoscut pe Gary Ware, care avea să-mi fie soț și tot aici mi-am regăsit puterea morală ce mi-a permis să cîștig la Tokio a treia medalie de aur.

Pentru mine, Olimpiada din Japonia a început cu nervi. Oficialii australieni mi-au interzis să particip la festivitatea de deschidere, considerînd aceasta ca un efort care ar putea dăuna randamentului ce urmam să-l dau în concurs. Dar, o asemenea defilare nu o puteam rata. Era ultima mea Olimpiadă. Și apoi găsesc că este foarte important să defilezi ca reprezentant al țării tale. Părerea mea de totdeauna a fost și este că festivitatea de deschidere nu poate decît să stimuleze pe un sportiv, introducîndu-l în atmosfera de fervoare și entuziasm a Jocurilor. Efortul fizic nu este chiar atît de mare. El constă în a face turul stadionului și în a aștepta o oră în picioare, discutînd cu prietenii, privind un spectacol minunat. Cine nu e capabil de un asemenea «efort» mai bine să stea acasă. Defilarea a fost, într-adevăr, ceva de neuitat. M-am împrietenit cu necunoscuți, am schimbat pălării, am dăruit insignele cu cangurul copiilor japonezi. Voi trece peste întîmplările din cele două zile, care au urmat defilării și iată cîteva pasaje din «Jurnalul» meu, referitoare la ziua de 13 octombrie... ziua finalei. M-am trezit la 6 dimineața. Am luat o ceașcă de ceai, apoi am făcut o baie. La 7 eram la bazinul olimpic. Am înotat un sfert de milă și am făcut cîteva viraje pentru a mă obișnui cu apa agitată. M-am întors cam pe la ora 11 în satul olimpic, am dejunat și m-am culcat. Am reușit să dorm două ore. La ora 17 am mîncat o friptură uscată. Am plecat la bazin mai emoționată ca totdeauna. Din nou un sfert de milă înot, pentru destindere. Doamne, ce nervoasă sînt... Reporterii și fotografii mă înnebunesc. Cursa începe la ora 20. Am făcut puțină gimnastică, m-am plimbat pe culoarul vestiarelor pentru a mă calma. Inima-mi bătea să sară din piept. În timpul cursei am făcut cîteva greșeli. Startul a fost cam lent și nu am luat prea bine virajul. Americanca Sharon Stouder era prea aproape. După viraj am privit sub apă și am văzut-o alături de mine. Atunci am luptat cum n-am luptat niciodată în viața mea. La 25 de yarzi de sosire am dat totul și m-am distanțat, am cîștigat cu aproape un metru avans. Timpul realizat de mine era de 59"5/10. A fost clipa cea mai fericită a vieții mele. Am înotat pe spate 25 de yarzi și mă gîndeam ce mîndri ar fi fost tata și mama dacă s-ar fi aflat în tribună. Apoi, așteptînd să apară rezultatul pe tabel, m-am gîndit la anii de aspru antrenament care mi-au permis să-mi realizez această ambiție. Dar să știți că merită. Cînd am urcat pe treapta cea mai înaltă a podiumului, eram nespus de mîndră. Eram prima australiană care cucerea la Tokio medalia de aur și singura înotătoare din lume cîștigătoare a trei medalii la rînd. De abia îmi stăpîneam lacrimile. După ceremonie m-am dus în sala presei. Timp de o oră mi-au pus o grămadă de întrebări. Seara tîrziu, pe o ploaie caldă, am revenit în satul olimpic cu Anna Mattan și prietena mea, japoneza Tomoko. Toți erau mulțumiți și mă îmbrățișau. Am vorbit la telefon cu logodnicul meu, Gary, apoi jucătorii echipei de hochei pe iarbă m-au invitat să bem bere. Fotbaliștii mi-au oferit prăjituri și mi-au dăruit o trompetă. După aceste «recepții» m-am întors în dormitor. Fetele se prefăceau că dorm. M-am strecurat ușor pe ușă. Cînd am închis ușa, în urma mea au sărit toate din paturi și au început să strige «Bravo, mamă mare»! Eu le-am cîntat din trompetă și le-am arătat, fiecăreia în parte, medalia de aur. Stînd pe patul meu am observat că era împodobit cu flori și hîrtii colorate. Îmi simțeam pielea ca de găină și am început să plîng. Linda Waltil, Marguerita Ruygrock și Lyn Bell au fost extraordinare. Sub pătură am găsit o grămadă de lucruri, începînd cu talcul pentru copii, pînă la rochii. Prietenei mele Ruygrock i-am turnat în cap o cutie de Ovamaltine și am început să ne batem cu pernele. A trebuit să iau două somnifere ca să pot dormi. Ce seară extraordinară!

Adaptare de Ilie GOGA

(Sfîrșit)

Dawn Fraser cu fetița ei.

POȘTA redacției

TRAIAN BALAMACE — Constanța. Judecînd după ultimele caricaturi trimise, se pare că perioada de maturizare a încercărilor dumneavoastră mai trebuie prelungită. Exersați în continuare. Poate...

TUDOR UCE — Com. Măceșu de Jos. Așadar, ați izbutit după îndelungi exerciții să jucați o minge cu piciorul și cu capul timp de... cinci ore (doar atît?!), fără a o lăsa să atingă pămîntul. Ba mai mult, reușiți să faceți același lucru chiar cu două mingi, dar numai 30 de minute. Vă felicităm pentru această... virtuozitate și așteptăm nerăbdători să vă vedem. Ne-ați promis că ne veți oferi prilejul să vă facem și o fotografie. Poate treceți pe la redacție...

SICĂ VASILE — Sighetul Marmației. 1) Ca să nu mai existe nici un dubiu în privința vîrstei fotbalistului Eusebio, socotiți dumneavoastră cîți ani are, ținînd seama de faptul că s-a născut la 25 ianuarie 1942. 2) Titus Ozon nu a abandonat fotbalul, deși în prezent nu mai joacă la nici o echipă. El se ocupă acum de pregătirea juniorilor de la clubul Progresul București.

ERNEST ANDONE — București. Ne bucură faptul că aveți note mari la școală, că vă place atletismul, fotbalul și... revista **SPORT.** Noi vă mulțumim pentru aprecieri și vă promitem să ținem seama de propunerea făcută în legătură cu rubrica «Fotbal pe glob». Mai scrieți-ne.

STELIAN DRAGOMIRESCU — Galați. 1) Doriți să cunoașteți rezultatele finalelor de box din cadrul J.O. de la Roma. Iată-le, în ordinea categoriilor: Török (Ungaria) b.p. Sivko (U.R.S.S.), Grigoriev (U.R.S.S.) b.p. Zamparini (Italia), Musso (Italia) b.p. Adamski (Polonia), Pazdior (Polonia) b.p. Lopopolo (Italia), Nemecek (Cehoslovacia) b.p. Quartey (Ghana), Mc Clure (S.U.A.) b.p. Bossi (Italia), Benvenuti (Italia) b.p. Radoniak (U.R.S.S.), Crook (S.U.A.) b.p. Walasek (Polonia), Cassius Clay (S.U.A.) b.p. Pietrzykowski (Polonia), De Piccoli (Italia) b.K.O. I. Bekker (Africa de sud). 2) Cassius Clay, campionul olimpic de la Roma, actualul deținător al titlului mondial la toate categoriile, s-a născut la 17 ianuarie 1942 în localitatea Louisville.

GHEORGHE MORARU — Brașov. Ultima dată l-ați văzut pe fostul fotbalist Titus Ozon la televizor, cu prilejul spectacolului de varietăți care a avut loc în sala Floreasca. Ne întrebați dacă a fost vreo dată golgheterul campionatului de fotbal. Da. De două ori consecutiv. În anii 1952 și 1953, cînd a înscris 17 și, respectiv, 13 goluri. Pe atunci juca la Dinamo București.

DAN IONAȘCU — Ploiești. Ce se întîmplă dacă în C.C.E. la fotbal două echipe sînt la egalitate de victorii și de goluri? Se joacă un al treilea meci pe teren neutru. Dacă scorul continuă să fie egal, atunci meciul se prelungește cu două reprize a cîte 15 minute. Rezultatul rămînînd nedecis și de această dată, se trage la sorți. Victoria nu se acordă în nici un caz echipei mai tinere, așa cum credeați dumneavoastră.

DOREL FILIP — Cîmpina, AL. DRĂGAN — Hunedoara, VASILE PÎRVU — Galați. Regretăm foarte mult dar redacția noastră nu trimite fotografii cititorilor și nici nu le poate procura insigne. Pentru completarea albumelor cu fotografii sportive, singura soluție rămîne cea «clasică»: decuparea imaginilor dorite din revistă. În privința insignelor, adresați-vă direct cluburilor.

PETRIȘOR SE ACLIMATIZEAZĂ

Familia Vernescu este o cunoscută familie de sportivi. Ana Vernescu a fost campioană republicană de schi, iar «Bebe» este multiplu campion mondial și european de caiac. Acum vine rîndul lui «Peț» să-și înscrie numele printre fruntașii sportului. Deocamdată, el se aclimatizează. Jocurile Olimpice din '68 sînt prea aproape pentru el. Probabil însă că peste trei Olimpiade...

MAGAZIN sportiv

ÎNTRECERE

Maestrul emerit al sportului **Mihai Redl**, *portarul echipei noastre reprezentative de handbal, vă propune o... întrecere: «Cine ține în brațe mai multe mingi de handbal?» După cum vedeți în fotografia alăturată, el a izbutit să țină zece. Dacă nu aveți la dispoziție mingi de handbal, încercați cu cele de volei sau de fotbal, dar să știți că nu va fi în avantajul dv.*

VĂ MAI AMINTIȚI?

Iată echipa de box unui club bucureștea care acum 10—12 ani avea rival în țară. Put spune cu exactitate d pre ce club este vorb Vă dăm, spre ajutorar numele cîtorva sporti prezenți în imagin Puiu Nicolae, To Constantin, Dumitru Constantin Gheorgh Mihai Trancă, Dumit Ciobotaru, Ion Pint Ilie Dragnea etc.

(ți recunoscut desigur echipa de box a clubului Dinamo București).

Vine primăvara!

— Deci, vine primăvara, vrasăzică!...
— Dar nu vezi tu că încă-i frig afară?
— Pe cer se învîrtea o rîndunică.
— ...Cu una nu se face primăvară.

— Dar n-ai văzut și tu cum ghioceii
Încep mărgăritarul să-și răsfețe,
În soare legănîndu-și clopoțeii?

— Ce? N-ai văzut și ghiocei să-nghețe?

— Tu nu observi c-apare iar «zefirul»
Și-n aer și-n... vitrinele sportive?

— Cunosc și vînturi, ce-și dublează tirul,
Dar și metraje... supranormative.

— Vin berzele cu... știrea mult visată...
— Și barza mai greșește cîteodată.
— Eu, foc în sobă nu mai fac deloc...
— Nici eu, că am... calorifer în bloc.
— Dar cerul își clarifică azurul...
— Mai dăinuie zăpadă-n toată țara.
— Păi, duminică-i programat returul!...
— Precis? Atuncea... Vine Primăvara!!

VICTOR HÎLMU

GULIVER ÎN ȚARA URIAȘILOR?

...Nicidecum. Fotografia noastră vi-l prezintă pe proaspătul campion european și mondial de patinaj viteză, olandezul Kees **Verkerk**, încadrat de doi dintre învinșii săi, sovieticii Eduard Matusevici și Ants Antson. Unde se vede că diferența de gabarit nu l-a împiedecat pe micuțul «olandez zburător» să se dovedească mult mai puternic, pe pista de gheață, decît masivii săi adversari.

MAI ÎN GLUMĂ, MAI ÎN SERIOS

Micromotive sportive

- *Juniorii la bob se numesc... bob-oci?*
- *«Omul» de pe Caraiman e alpinist din naștere!*
- *Soarele este masorul omului de zăpadă!*
- *Profesioniștii la hochei joacă pe... bani gheață.*
- *Schiurile sînt coechipierii... schiorilor.*
- *Cînd hocheiștii sparg gheața, pescuiesc la copcă?*
- *Unele echipe folosesc apărarea neom la om.*
- *Tehnica? Pretext de ceartă între jucător și balon.*
- *Pasa? Șut de la coechipier la... adversar.*
- *La fotbal «tălpile» nu se pun cu materialul clientului.*
- *Întineriți echipele, dar nu cu... «Gerovital».*

TITI GHEORGHIU — Vaslui

UMOASA SIMPATIZANTĂ

:leva Leonina Pavlovici din Belgrad este o suporteră :ată a echipei Steaua roșie. Dorința ei cea mai mare ost să se fotografieze în echipamentul alb-roșu al ului simpatizat. Odată dorința îndeplinită, Leonina rezistat tentației de a trage și un șut. După cum se e vedea, tînăra amatoare de fotbal are stil...

„SIRENA DE ARGINT"

Fără îndoială, confrații noștri de la revista poloneză «Sportowiec» au avut o idee bună făcînd această fotografie. Servanta acestui... străbunic al tunului nu este alta decît campioana de tir a Poloniei, EULALIA ZAKRZEWSKA, decretată de revista amintită drept cea mai bună sportivă poloneză a anului trecut, prilej cu care Eulalia a primit din partea redacției trofeul «Sirena de argint».

ANNIE FAMOSE E FERICITĂ

Campioana franceză ***Annie Famose,*** *care la concursul internațional de la Grindelwald a cîștigat proba la slalom special și s-a clasat pe locul doi la slalom uriaș, în urma inegalabilei canadiene Nancy Green, este mulțumită de performanțele sale. Iat-o zîmbind fotoreporterului, care a surprins-o, de astă dată, într-un binemeritat moment de odihnă.*

:MEILE ȘI UGBIUL

iu de mult, studentele ultății de medicină din nogen (Franța) și-au alcăit două echipe pentru a rugbi între ele. Rezull partidei, disputată cu mbiție deosebită, a fost l: 3—3. Scorul acesta a mulțumit, însă, ambele moții și, ca de obicei, tă vina a căzut asupra itrului, în cazul de față el internațional francez édée Domenech. La sfîrl meciului, Domenech, ajîndu-și hainele în bună te sfîșiate de cele 30 de miniosse, a declarat stre altele: «Femeile sînt t mai agresive decît băr-i...»

ită alăturat o fază din astă înverșunată partidă.

· TREI CAMPIOANE

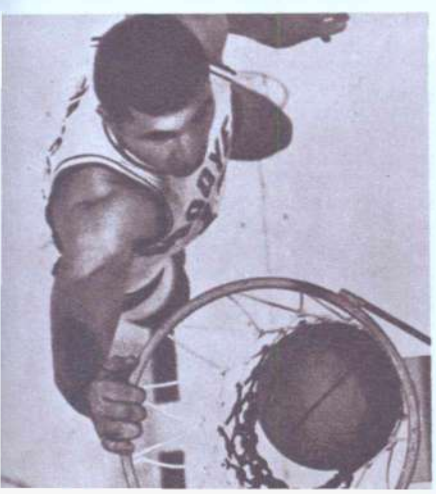

În fotografia de sus vă prezentăm două stele ale schiului feminin francez din ultimii ani: cunoscutele surori **Cristine** și **Marielle Goitschel.** Deși în prezent nu sînt încă în cea mai bună formă, ele au un moral bun și așteaptă cu nerăbdare și optimism Jocurile Olimpice de la Grenoble.

În imaginea din dreapta, imbatabila sportivă canadiană **Nancy Green** îndreptîndu-se spre victorie în cursa de coborîre disputată în cadrul concursului internațional de la Grindelwald.

,13 m!

O săritură ușoară și mingea a fost introdusă ă nici o dificultate în coș. «*Ce ușor se înscriu nctele la baschet!*» — ați fi poate tentați să deți. Da — vă răspundem noi — însă cu o ndiție: să ai statura baschetbalistului din ografie, adică 2,13 m. Numele uriașului ortiv este **Mike Dabich** și joacă în echipa ericană Akron Goodyear.

ACROBAȚIE DE CIRC?

Nu. Ceea ce vedeți în imaginea de jos este o... fază de la Campionatele mondiale de ciclism artistic, care au avut loc la Köln. Evoluează perechea Pittermann-Schröder (R.D.G.), clasată pe locul III.

O ÎMBRĂȚIȘARE cu ocazia unei revederi mult așteptate? Nicidecum. Este doar o... soluție de moment cu ajutorul căreia boxerul polonez Zaloznik (stînga) caută să-l... îmbuneze pe sovieticul Tiozkin, de care a fost învins, nu de mult, la puncte.

LIMITELE FIZIOLOGICE ALE PERFORMANȚELOR ATLETICE

În mai 1954, Roger Bannister, pe atunci student al universității din Oxford, a fost primul care a alergat pe distanța de o milă sub 4 minute, realizînd 3:59,4, în ciuda unui puternic vînt lateral. De atunci și pînă astăzi, ca sportiv și medic, el a devenit autor a numeroase lucrări despre fiziologia sportului, președinte al Comitetului de Cercetări al Consiliului Britanic al Sporturilor și cîștigător al medaliei «William Hyde» pentru cercetările efectuate în domeniul interdependenței educație fizică-medicină.

Articol scris pentru revista „SPORT" de Dr. ROGER BANNISTER

De la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, standardul atletismului a crescut necontenit. Acest proces inexorabil al stabilirii de noi recorduri a început la prima Olimpiadă postbelică de la Londra, în 1948, cînd am asistat la o renaștere spontană a sportului, la o adevărată bucurie a vieții, născută din zilele dureroare ale războiului. La acele Jocuri s-au stabilit multe recorduri noi si de atunci toate recordurile tind, chiar din momentul stabilirii lor, să fie doborîte.

Limita celor patru minute în cursa de o milă, considerată mult timp ca aproape imposibil de depășit, a fost spulberată pînă acum de peste 100 de ori. 20 m la aruncarea greutății, 2,20 m la săritura în înălțime, 5 m la prăjină și multe altele păreau limite «imposibile». Și totuși ele au fost atinse și depășite. Care să fie cauzele? Să nu existe oare limite ale performanțelor atletice?

Răspunsul la aceste întrebări necesită o analiză serioasă a mai multor probleme, mergînd de la psihologia și fiziologia individuală a atletului pînă la studiul relațiilor internaționale. Să începem cu aspectele individuale, pe care le consider foarte importante. Un german, dr. Kurt Hahn, a folosit odată fraza ambiguă despre sport cum că acesta ar fi *«echivalentul moral al războiului»*. Ideea este, bineînțeles, împinsă prea departe. Astăzi, cînd omul a învins atîtea obsta cole ale naturii, el nu caută decît să se desăvîrșeasc pe el. Eu cred că atletismul este o ușă deschisă spr libertate într-o societate care devine din ce în ce ma mecanizată. Factorul psihic este cel care a «împins» cred, efectiv oamenii de pe toate meridianele spr pistă si asta în special în ultimul deceniu.

Ce înseamnă doborîrea unui record pentru u atlet? Atletul tinde să atingă anumite baremuri, să-ș perfecționeze condiția fizică, să impresioneze pri personalitatea sa. În aceste condiții, doborîrea unu record nu mai este ceva excepțional, ci devine u lucru inevitabil. În clipa doborîrii unui record, întrea ga atenție se îndreaptă imediat spre un nou obiect. Această tendință rezidă adînc în natura umană ș de aceea sînt convins că nimeni și nimic nu va putea opri continua doborîre a recordurilor.

În mod curent se crede că cel mai mare bun a unui atlet trebuie să fie fizicul. Dar această idee a început să sufere schimbări, mai ales în ultimii ani. Cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Roma, dr. J.M. Tanner a studiat fizicul a peste 100 de atleți și a ajuns la concluzia că performanțele excepționale ale acestora rezidă mai puțin în fizicul lor decît în extraordinarele lor resurse fiziologice și moral-volitive, amîndouă fiind bineînțeles rezultatul unui antrenament judicios. De exemplu, cei doi recordmani mondiali, Snell și Elliot, au un fizic foarte diferit. Musculatura primului îl face să apară drept un sprinter ideal, în timp ce al doilea pare făcut pentru distanțele lungi.

Este important de știut că există diferiți factori fiziologici care determină frecvența doborîrii recordurilor. Alergătorii depind de două metode în obținerea energiei. Prima este folosită în cursele de sprint, cînd necesarul de oxigen este completat după terminarea cursei. Acest efort este numit al «datoriei de oxigen» și, bineînțeles, totul are o limită. Acesta este și motivul pentru care doborîrea de recorduri pe distanțele scurte este relativ rară. Charlie Paddock a parcurs suta de metri în 10,2 secunde în 1921 și în 46 ani această cifră a fost îmbunătățită doar cu două zecimi de secundă. În schimb, în aproape aceeași perioadă, recordul pe o milă a fost îmbunătățit cu peste 15 secunde, iar cel pe trei mile cu peste un minut.

În cursa de o milă, jumătate din energie provine din această «datorie», iar cealaltă jumătate dintr-o a doua aprovizionare cu energie, adică transportul oxigenului de către inimă și plămîni în timpul cursei. Această aprovizionare cu oxigen, la a cărei eficiență contribuie antrenamentele, este de fapt factorul hotărîtor în îmbunătățirea performanțelor în cursele de demifond și fond.

În ceea ce privește mila, cele patru minute erau doar un moment de cotitură, așa-zisa atracție magică a unei cifre rotunde — o barieră psihologică — pe drumul absolut al limitei fiziologice. Pentru atleții de azi, această limită este 3,5 minute.

Potențialul atletic de performanță reprezintă un procentaj foarte mic raportat la populație, poate mai puțin chiar decît unu la sută. Astăzi, datorită competițiilor atletice școlare, care au devenit frecvente peste tot, acestei legi i se adaugă o nouă variantă a selecției.

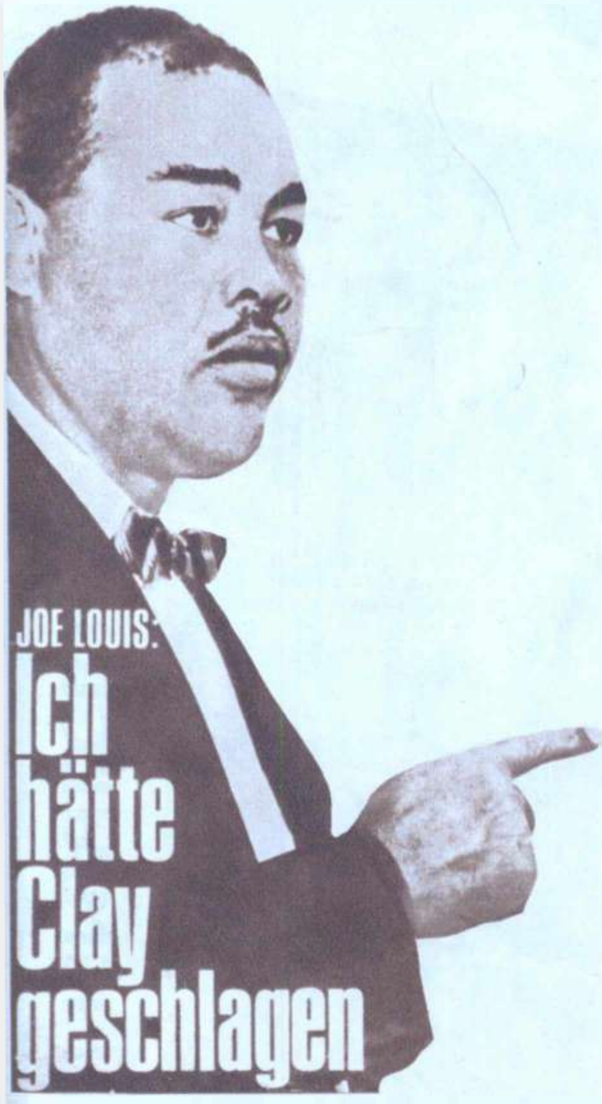
Cu numai 30 de ani în urmă, puțini erau aceia care-și puteau realiza potențialul latent. Astfel, sportul, pe timpuri un privilegiu al celor puțini și avuți, a devenit o prerogativă a maselor. Că acest lucru trebuie să fie așa, precum și faptul că pentru cei mulți sportul s-a transformat din participare *«în tribune»* în participare *efectivă*, sînt factori necesari în societatea noastră modernă, iar doborîrea recordurilor va continua să fie o expresie a acestei tendințe.

Doctorul ROGER BANNISTER, în cursa record.

JOE LOUIS:

„Eu l-aş fi învins pe Cassius Clay!“

Este greu să apreciezi care a fost cel mai bun boxer al tuturor timpurilor la categoria grea. Părerile unanime ale specialiştilor înclină spre trei boxeri: Jack Dempsey, Joe Louis şi Cassius Clay — în ordinea în care cei trei au cucerit titlul suprem. Care dintre primii doi l-ar fi putut învinge pe Cassius Clay? Este o întrebare la care se poate răspunde foarte greu. Unii specialişti în box susţin că singurul care ar fi putut să-l detroneze pe Cassius Clay ar fi fost Joe Louis. Se prea poate. De altfel, şi Joe Louis declară acest lucru, în rîndurile care urmează. El a făcut o amplă declaraţie ziaristului american George Whiting, care a fost publicată recent în revista «SPORT ILLUSTRIERTE» din München.

Pentru cititorii mai tineri, care nu-şi amintesc de Joe Louis, cîteva date despre acest excelent boxer nu sînt lipsite de interes.

Boxerul de culoareJoe Louis a devenit campion al lumii în 1937, cînd l-a învins pe Jim Braddock prin k.o. în repriza a 8-a. El şi-a menţinut titlul pînă în 1949, cînd, din cauza vîrstei, s-a retras din activitatea pugilistică, lăsînd titlul vacant (lui Joe Walcott, învinsul său, din 1948). Astfel, Joe Louis deţine un record al longevităţii: el a fost timp de 12 ani neîntrerupt campion mondial la toate categoriile.

«Mitraliera din Detroit», cum era denumit Joe, a fost în primul rînd un mare tactician, un boxer care a gîndit întotdeauna unde cum şi cînd trebuie să lovească. El era foarte rapid în special în lupta corp la corp, cînd expedia serii lungi de lovituri necruţătoare. Adăugaţi la aceasta o forţă de Hercule, o mobilitate deosebită şi vă veţi face o imagine asupra aceluia care a fost un boxer de certă reputaţie mondială.

Iată cîteva citate din declaraţia sa:

«Vă jur că la timpul meu l-aş fi învins pe Cassius Clay! El poate fi învins şi eu ştiu de ce şi cum anume. Urmăresc aproape toate marile întîlniri şi în special pe cele pe care le susţine actualul campion mondial la toate categoriile. Fireşte, mă interesează aceste partide. Vreau să văd cui îi revine «centura» de cel mai bun boxer al lumii, titlul de campion mondial pe care l-am deţinut în urmă cu 2-3 decenii. Deşi între mine şi Clay există o mare diferenţă de vîrstă, pot spune că sîntem buni amici. De multe ori, înaintea unei confruntări importante, mă plimb cu el în parc şi vremea trece povestindu-ne reciproc amintiri. Deseori Clay îmi vorbeşte despre perspectivele sale. El îmi spune cum ar fi boxat împotriva mea. Eu îl las să vorbească, pentru că văd în el atît entuziasm şi o dorinţă de afirmare atît de mare încît dacă l-aş întrerupe poate s-ar supăra şi ar fi într-o stare psihică deprimantă înainte de meci... Nu arareori Clay vorbeşte în pieţe publice oamenilor despre viitorul său meci, despre felul cum ar fi boxat cu cei mai mari campioni ai lumii, făcînd chiar un pronostic în minute şi... secunde despre finalul partidelor. Bineînţeles, Clay se arată a fi un bun «comerciant», pentru că el ştie să-şi facă reclamă şi este convins că prin asemenea metode atrage mai mulţi spectatori la reuniuni. Iar asta înseamnă, implicit, mai mulţi dolari. Eu însă nu-mi făceam reclamă. Stăteam liniştit în cantonamentul meu cîteva săptămîni, nu primeam nici ziarişti şi nici impresari, dedicîndu-mi tot timpul pregătirii fizice, tehnice, într-un cuvînt — antrenamentului şi unei destinderi psihice.

Cassius Clay este într-adevăr un boxer bun. El a învăţat arta «scrimei cu mănuşi», şi pot spune chiar că la ora actuală nimeni nu-l poate învinge. El se pricepe să-i atragă «în cursă» pe toţi adversarii, dirijînd partida după «gustul» său. Cu alte cuvinte, el îi atrage în cursă. Lui Cassius Clay îi place să boxeze în mijlocul ringului, unde, într-adevăr, este imbatabil.

Şi totuşi, cred că dacă un boxer de valoare i-ar studia defectele, Clay ar cunoaşte din cupa amară a înfrîngerii. Prima întîlnire a lui Clay în compania lui Henry Cooper, care a avut loc la Londra, acum cîţiva ani, nu am văzut-o. (Cooper a fost primul boxer care l-a trimis la podea pe Cassius Clay!) Pot să pariez însă că actualul campion al lumii a comis aceeaşi greşeală pe care am remarcat-o şi eu: fiind «strîns» în colţul sau în corzile ringului, avînd o poziţie defectuoasă într-o asemenea situaţie (el rămîne descoperit), contraatacul adversarului său poate fi hotărîtor. Cu vest-germanul Mildenberger a comis aceeaşi greşeală. Era repriza a 10-a, cînd o directă de stînga trimisă de campionul european l-a zguduit puternic pe Clay, după ce acesta ieşise din corzile ringului. M-am convins imediat că boxerul de culoare nu ştie să iasă din corzi. Dacă Mildenberger nu era atît de obosit (aproape **groggy** — în repriza a 10-a), fireşte că pumnul său ar fi putut să fie hotărîtor. În concluzie, viitorii adversari ai lui Clay vor trebui să ştie să-l plimbe în corzi şi... colţuri.

Cassius Clay are un extraordinar joc de picioare, chiar mai rapid decît Billy Cohn sau Bob Pastor, adversari pe care i-am întîlnit eu, care erau şi ei foarte agili în jocul de picioare. Uneori, însă, Cassius Clay exagerează în acest «dans» pe podium, făcînd astfel o inutilă risipă de energie. Prin urmare, actualul campion este foarte obosit în ultimele reprize (datorită acestui efort). Deci, adversarii săi trebuie să-l ţină la distanţă, ca el să-şi facă jocul de picioare în voie şi să obosească şi mai mult.

O altă greşeală a lui Cassius Clay: de multe ori, după ce expediază o lovitură, îşi coboară mîna stîngă şi rămîne descoperit, fără gardă. Pe mine o asemenea greşeală m-a costat mult... Am fost învins în primul meci — pe cînd nu eram încă campion mondial, de Max Schmeling. Dacă aş fi boxat cu Clay, o asemenea greşeală i-ar fi fost fatală.

Şi încă ceva. Am observat că la antrenamente Cassius Clay face un adevărat «circ» cu «sparing-partenerii» săi. Nici el şi nici adversarii săi nu boxează serios. Este mai mult o exhibiţie pe placul publicului decît un antrenament serios. La vremea mea eu îmi căutam parteneri puternici şi încercam să consider antrenamentul cît se poate de serios, văzînd în adversarul de antrenament un adversar al meciului oficial. O dată am făcut un asemenea antrenament cu cinci parteneri. Pe rînd i-am învins pe toţi prin k.o.!

În fine, lui Clay nu-i place să se «bată» corp la corp. El preferă distanţa, pentru că îl avantajează alonja. De ce unii adversari nu caută să se apropie de el lovindu-l la corp, la plex şi la ficat? Nu voi uita niciodată cuvintele înţelepte pe care mi le spunea în fiecare pauză, înaintea fiecărui meci, fostul meu antrenor Chappie: **«Joe, loveşte, loveşte neîncetat corpul, pentru că numai aşa «cade şi capul»**.

De multe ori, Cassius Clay îmi cere sfaturi. I le dau cu plăcere. Într-o seară, îndreptîndu-mă spre cantonamentul său, îl auzeam perorînd, pe stradă în faţa unor cetăţeni: **«Eu sînt cel mai mare, eu sînt cel mai frumos, eu sînt cel mai bun boxer al tuturor timpurilor»**. Cînd m-a văzut, persoana întîia singular s-a transformat în... **«Noi sîntem cei mai mari, noi sîntem cei mai frumoşi»** etc. etc. Aşa e Cassius. N-ai ce-i face. Îşi face singur curaj».

Redacţia şi administraţia: Strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, Bucureşti. Telefoane: 11.91.13 şi 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari.

SPORT

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. RANETTI
Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii»

43.806

Lei 2,50

SIMION ISMAILCIUC continuă...

Maestrul emerit al sportului Simion Ismailciuc continuă să se dăruiască, dar acum în postură de antrenor. Iată-l conducînd antrenamentul la bac cu o grupă de tinere speranțe, dornice să-i imite exemplul: cît mai multe medalii mondiale și olimpice.

Foto: Paul ROMOSAN